

MÁME VÔBEC ELITY NA SLOVENSKU?

Ján Dudáš

Recenzovaná publikace České společnosti pro civilizační studia z dubna 2021

Motto1:

Edelstoff Geist ist unsere einzige Resource.

Motto 2:

Kto nepozná pravdu, je iba hlupák. Ten, kto ju zatajuje, je zločinec. B. Brecht.

1. Úvod

Svojho času zodpovedný šéfredaktor redaktor HALO TU (časopis Technickej univerzity v Košiciach) uverejnil „provokačný“ článok na za-myslenie s názvom Zakríknutá elita? (Demko 2006). Poukázal na absenciu článkov v HALO TU, reagujúcich na vážne spoločenské témy – „Viaceré univerzitné časopisy sú pre pracovníkov daných škôl vítanou arénou, do ktorej vstupujú s vlastnými predstavami o riešení problémov, alebo tým najlepším miestom na nastolenie novej závažnej témy. Odtiaľ je už iba krôčik k širšej prezentácii aj v iných médiách“. Písal o absencii polemických článkov v HALO TU – „na prstoch jednej ruky by som ich spočítal – o témach morálky, etiky hoci len vysokoškolskej práce ani nehovoriac“ a opravnene sa pýtal „či žijeme v inom svete veľmi vzdialenom od našej každodennej reality, alebo ...“

V roku 2011 vyšiel v Slovenských pohľadoch článok o elitách s provokujúcim názvom „Má Slovensko elity?“ od G. Murína (Murín 2011), ktorý prináša subjektívny a subjektivizujúci po-hľad autora k tejto téme, o čom svedčí aj jeho výrok: „Bratislava je jediné elitotvorné mesto na Slovensku“..

V nadväznosti na tento článok šéfredaktor Slovenských pohľadov B. Šikula i zástupca šéfredaktora Š. Haviar vyzvali čitateľov na reagovanie. Prekvapujúce je, že v tak pre národ závažnej problematike sa objavili len dve reakcie v SP. Natešený, že sa konečne objavila výzva na reakciu na tak závažnú tému, som napísal štúdiu v rozsahu 7 strán formátu A4. Šéfredaktorovi to bol ako reakcia pridlhý článok, vyzval ma na skrátenie a že to uverejni. Neuverejnili, porušil sľub, čo je redakčný podvod, absencia húmnej i odbornej etiky. Ani po požiadavke členky

teoretička) na uverejnenie, ktorá štúdiu hodnotila ako odvážny článok, šéfredaktor Šikula štúdiu neuverejnil. Časopis SP, ktorého zakladateľ charakterizoval „Pohľady na vedy, umenia a literatúru“, neskorší redaktori pozmenili na „Slovenské pohľady na literatúru, umenie a vedy“, čím si podstatne zjednodušili úroveň činnosti, pretože veda je najnáročnejšia intelektuálna činnosť, oveľa náročnejšia ako tvorba umeleckej literatúry (invenciu a talent jej tvorcov vôbec nepodceňujem).

V každodennom živote i v rôznych printových či elektronických médiách sa stretávame s pojмami ako elita, inteligencia, intelektuál, inteligent a podobne. Je tristne signifikantné, že médiá nevenujú žiadnu pozornosť ich úrovni a ich úlohe v spoločnosti. Absencia takýchto článkov je príznačná pre tlačové i elektronické médiá v celej SR. Navyše médiá kontaminujú mediálny priestor zahmlievaním skutočnej podstaty príčin úpadku školstva či spoločnosti. Napríklad vyskytla sa aj podpora porušovania legislatívy, etiky a hygieny práce štátnej (tzv. verejnoprávnu) televíziou STV-1 v 90 - tych rokoch

v prípade docenta Sternu (údajne príslušník židovského klanu), rektora Vysokej školy ekonomickej (VŠE) v Bratislavе, ktorý sa uchádzal o profesúru, pričom nespĺňal kritériá inauguracye svojej školy. A čuduj sa

„Čiže komisia pre jeho inauguráciu porušila kritériá, vedecká rada Vysokej školy ekonomickej schválením takejto profesúry porušila kritériá školy...“

svete - stal sa profesorom i napriek nesplneniu kritérií tejto školy. Čiže komisia pre jeho inauguráciu porušila kritériá, vedecká rada Vysokej školy ekonomickej schválením takejto profesúry porušila kritériá školy a prezidentský „filter“ proti porušovaniu kritérií neexistuje. Evidentná **devastácia kritérií a univerzitnej intelektuality** pre STV nebola podstatná. Inteligenčný kvocient reportérov STV bud' nepostačoval na pochopenie tak elementárneho no závažného porušenia lokálnej legislatívy VŠE v Bratislavе, alebo sa reportéri podriadili službe príslušníkom „vyvoleného“ klanu. Takže STV vytvorila absurditu - **amorálny kastrát**, vykastrovala podstatu problému

dodržiavania legislatívy a navyše v rozpore s humánnou morálkou i odbornou morálkou podporila jej porušovanie, čo možno charakterizovať ako dementnú deviáciu STV, ako klamanie a zavádzanie obyvateľstva, ktoré si ju navyše platí.

Problém inteligencie a elít nie je len záležitosťou a problémom Slovenska, ale najmä celého euroatlantického priestoru, ba i celého sveta. Tvorcom inteligencie sú najmä vysoké školy a univerzity. Absurdity napríklad akademickej inteligencie v štátoch V4 sú stručne analyzované v zborníku (Bachmaier/Blehová 2005) a v polytematickej knihe kritických reflexií (Dudáš 2011). V tomto diele sú stručne identifikovaní aj dirigenti svetovej politiky vzdelávania, zodpovední za pokles úrovne celého školstva.

Ked' si kupujeme akýkoľvek výrobok, zaujíma nás také charakteristiky ako cena, kvalita, záručná doba, servis a podobne. Je zarážajúce, že vo verejnem priestore vrátane médií absentujú články a štúdie o úrovni inteligencie i o problematike elít, všetky média ako i inteligencia, najmä tá z humanitných disciplín, priam stachanovsky mlčia o problematike kvality inteligencie a elít. Ak si uvedomíme, že inteligencia je hľava národa, tak kvalita inteligencie je podstatná pre existenciu národa a pre jeho humánné civilizovaný rozvoj.

Slová elita i intelektuál sa často zneužívajú, najmä žurnalistami, politológmi, sociológmi, filozofmi a inými vzdelancami. V prípade pojmu intelektuál zostávajú zakonzervovaní v úzkom pohľade, vytvorenom pangermánskou ideológiou koncom 19. storočia, kedy nemecká inteligencia charakterizovala intelektuála ako vzdelanca v oblasti kultúry – litera-

túry, huby, umenia i historie (Liessmann 2010). Poznatky z prírodných a technických vied sú pre nich irelevantné a tí, čo sa prebudili, neboli prinajmenšom v západnom svete schopný pochopiť druhý zákon termodynamiky (Bradshaw 2008), ktorý je determinujúcim základom evolúcie človeka a spoločnosti (Kováč 2015). Obdobne sa zneužívajú pojmy veda, revolúcia i prílastok svätý - najmä v cirkevných kruhoch ortodoxnej a vatikánskej cirkvi, aby sa predestinovala a zaštítila nedotknuteľnosť, nenapadnuteľnosť, jedinečnosť.

A navyše intelektuáli ako najvyššia vrstva inteligencie a najmä intelektuálne elity majú významnú a nezastupiteľnú spoločenskú úlohu pri vytváraní kultúry v tom najvšeobecnejšom zmysle slova, pri zvyšovaní epistemologického kvocientu kultúry spoločnosti. A úlohou inteligencie v spoločnosti, najmä jej elít, je

zachovať si schopnosť sebareflexie a byť tým potrebným autokorektívom spoločenstva. V tom je inteligencia nezastupiteľná.

Preniknúť do akejkoľvek reality môžeme len cez porozumenie pojmov. Pojmy – termíny sú stavebné kamene rozmýšľania, teda logického myslenia. Ak chceme pojednať o problematike elít i inteligencie, predovšetkým si treba ujasniť základné pojmy, aby nevznikla terminologická a názorová mäťienka.

2. Inteligencia

V súvislosti s inteligenciou sa vynárajú základné otázky typu – kto patrí do inteligencie, aká je jej úloha v spoločnosti, obzvlášť, keď vyše štyridsať rokov po žltáckobolševickom puči v r. 1948 (pozri napríklad Žiak 2004) bol frekventovaný mäťuci pojem pracujúca inteligencia, t. j. ako keby existovala aj nepracujúca inteligencia. A v myslach ľudí je hlboko zakorenéný tento zmätočný výplod bolševických ideológov, formálny fenomén, fenomén bez obsahu, fenomén totalitného myslenia žltáckeho bolševizmu, ktorý navyše všetkému i vlasteneckému dal výsostne negatívnu konotáciu.

Odborné posúdenie a vymedzenie pojmov inteligencie a elít je zrejme úlohou filozofie a sociológie, no zákon zdravého rozumu (formulovaný už učencami v antickom Grécku) ako najvyšší zákon dovoľuje, ba priam nútí vyjadrovať sa kompetentne k uvedenej problematike aj príslušníkom iných intelektuálnych činností. A je to priamo povinnosťou najvyššej vrstvy inteligencie – intelektuálov, vyplývajúcej z podstaty jej poslania. Zákon zdravého rozumu je

v súlade so všeobecne platným princípom hľadania pozitívnych riešení „Edelstoff Geist ist unsere einzige Resource“ (Ušľachtílá látka rozum je náš jediný zdroj - prostriedok).

Intelektuáli ako najvyššia vrstva inteligencie a najmä intelektuálne elity majú významnú spoločenskú úlohu pri vytváraní kultúry...

Inteligenčiu charakterizuje Filozofický slovník (Ado 1976) ako sociálnu skupinu ľudí, ktorí sa zaoberajú profesionálne duševnou pracou. Obdobne aj iné slovníky označujú inteligenciu ako spoločenskú vrstvu duševne pracujúcich vzdelancov a v jej rámci rozlišujú intelektuála ako vzdelanca, rozumovo, vedecky, teoreticky pracujúceho človeka a inteligenta ako vzdelaného človeka, ktorý zvyčajne duševne pracuje. Uvedené „definície“ intelektuála a inteligenta uvažujú len vzdelenosť a charakter pracovnej činnosti, neuvažujú schopnosť

Je etický rozmer jednotlivca, vrátane príslušníka inteligencie, v oblasti humánnnej morálky i odbornej morálky závažný a dôležitý? Ved' morálka ako univerzálny sociokultúrny regulatív je približne tak stará ako samotné ľudstvo, ako kultúra. A od čias Gréckej revolúcie je známe, že humánna etika je nad všetkým. Už Aristoteles považoval morálnu vybavenosť ľudí vo verejných a štátnych funkciách za veľmi dôležitú (Aristoteles 2006, s. 23). Podľa mňa o kvalite príslušníka inteligencie vypovedajú nielen jeho

intelektové vlastnosti, ale aj úroveň humánnnej etiky i odbornej etiky, preto aj tieto atribúty sú podstatné.

V prvom priblížení môžeme za príslušníka inteligencie považovať vzdelanú (či už absolvovaním vysokej školy alebo samoštúdiom), t. j. formálne kompetentnú osobu činnú v duševných oblastiach. Jej formálna kompetencia sa získava najmä indoktrinačným vzdelávacím systémom. Avšak skutočná kompetencie je činná kompetencia, ktorá reprezentuje činnosť s rešpektovaním pozitívneho invariantu pohybu celistvého celku. No pojem činnej kompetencie je terra incognita v celom euro-atlantickom priestore. Otázkou je, že prečo. Čiastočnou odpoveďou je kniha francúzskeho vzdelanca židovského pôvodu J. Bendu (Zrada vzdelancov, 1927). Benda poukázal na zradu vzdelancov, upozornil na príklon humanitných vzdelancov k službe politickým väšnam a to vo vedeckom rúchu, k národnostnému egoizmu najmä tzv. židovskému nacionalizmu. Vzdelanci zamenili svoje poslanie byť strážcami univerzálnych hodnôt za partikulárne záujmy, najmä nacionálne a militantné. Humanitní vzdelanci namiesto rozvíjania civilizačných hodnôt a kultúry sa dali do služieb rasistického šovinistického nacionalizmu. Ich limitným prípadom sú akademickí zločinci na Západe. No pritom zamlčal skryté sily spoza opony, ktoré chcú byť štátom v štáte.

Kvalita predmetov a výrobkov je daná ich úžitkovými vlastnosťami pre spotrebiteľa. Kvalita elít v intelligencii vôbec by mala byť posudzovaná podľa „úžitkových“ vlastností pre spoločnosť - podľa ich prínosu k humánnemu rozvoju spoločnosti. K takýmto vlastnostiam patrí schopnosť preniknúť k podstate veci či javu, čo niektorí vzdelanci charakterizujú ako duševný zrak. Táto schopnosť je ovplyvnená inteligenciou, inteligenčným kvocientom, pričom brilantná inteligencia je vlastnosťou skôr výnimočnou ako všeobecnenou. Lenže aký prínos pre spoločnosť reprezentuje vysoko inteligentný jedinec s amorálnymi vlastnosťami? Takže požiadavka schopnosti preniknúť k podstate je nutná, nie postačujúca. Preto treba ku kvalite elít priradiť požiadavku humánnnej etiky. A k humánnnej etike sa priraďuje aj odborná etika. Ved' aký prínos pre spoločnosť je napríklad plagiátorstvo, ktorým je tak zamorená početná časť slovenskej humanitnej inteligencie najmä z novovytvorených vysokých škôl po roku 1989, ktoré dostali názov univerzity no de facto sú to bianco univerzity resp. vysoké školy, ktoré v nemeckom, jazykovom prostredí dostali adekvátnie označenie ako univerzity na lazoch (Prešov, Ružomberok, Banská Bystrica, Trnava, Nitra, Sládkovičovo, Skalica, Trnava, Bratislava).

Výstižnejšia charakterizácia inteligencie, ktorá by odstránila tieto základné nedostatky a zahrňovala nielen intelektové vlastnosti, charakter činnosti

ale aj humánnu etiku i odbornú etiku, bola prezentovaná v štúdii (Dudáš 2013) a v diele (Dudáš 2017). V nich bola inteligencia ako spoločenská vrstva rozčlenená s uvažovaním troch imperatívnych atribútov:

- a) inteligencia ako vlastnosť človeka, umožňujúca dopátrať sa podstaty javu či veci;
- b) dodržiavanie humánnej morálky;
- c) dodržiavanie odbornej morálky.

Podľa týchto troch podstatných atribútov možno inteligenciu rozčleniť do piatich vrstiev:

- 1) **Intelektuál** nekompromisne hľadá a obhajuje pravdu, dopracováva sa k podstate veci, javu a rešpektuje humánnne i odborné etické normy;
- 2) **Inteligent** je povrchný, no rešpektuje humánnne etické normy i odborné etické normy;
- 3) **Polointelligent** skúma len povrchne, dodržiava humánnne i odborné etické normy, no toleruje ich porušovanie inými;
- 4) **Pseudointelligent** pracuje povrchne, nerešpektuje ani humánnne ani odborné etické normy, ba sú mu na smiech a na obtiaž;
- 5) **Lumpenintelligent resp. antiintelligent** je povrchný, nerešpektuje ani humánnne ani odborné etické normy, sú mu nielen na smiech a na obtiaž; ale navyše je to vzdelanec s najvyššou schopnosťou v trojhodnotovej stupnici schopností: 1) schopný, 2) veľmi schopný a 3) všetkého schopný, teda vzdelanec s tými najhoršími vlastnosťami.

Vrstvy intelektuálov a intelligentov tvoria inteligenciu, ktorá je prínosom pre spoločnosť a skupiny polointelligentov, pseudointelligentov a lumpenintelligentov tvoria deformovanú – dementne deviantnú inteligenciu, ktorá je spoločnosti len na ťarchu.

3. Elity ako vykastrovaný termín humanitných disciplín

V súvislosti s inteligenciou vyvstáva aj problematika elity, na absenciu jej výstupov upozornil šéfredaktor Demko (Demko 2006). Podľa neho by elita mala byť tvorcом či strážcom procesov, odohrávajúcich sa v spoločnosti - „Ved' kto iný, ak nie elita spoločnosti, do ktorej bezpochybnej patria aj erudovaní a spoločensky stále vysoko akceptovaní reprezentanti vysokoškolskej komunity, má právo, ale aj občiansku povinnosť kriticky analyzovať javy a vyjadrovať sa k nim. Hoci aj v rozpore s prevládajúcimi názormi, prevládajúcimi tendenciami“. Sú to signifikantné názory, ktoré smerujú k podstatnej úlohe inteligencie a elít, avšak ak je elita zakríknutá, nemôže byť elitou.

Pojem elita je latinského pôvodu (z lat. eligere – vyberať, vyvoliť). Pôvodne bol tento pojem používaný v súvislostiach s predmetmi a výrobkami vysokej kvality a až na prelome 18. a 19. storočia tento pojem začal byť používaný na označenie vysokopostavených osôb určitých spoločenských skupín - a to bez ohľadu na ich kvalitu.

Ak v prvom priblížení nazrieme do slovníkov cudzích slov (napríklad Šaling 2002), ten charakterizuje elitu ako vybraných najlepších jednotlivcov, vyberanú spoločnosť. Obdobne český slovník (Linhart 2004) charakterizuje elitu ako výkvet, menšinu s mimoriadnymi vlastnosťami. Obdobne nemecký slovník (Ehrlich 1973) ju charakterizuje ako výber, najlepšie, najlepší. Filozofický slovník (Ajzenštajn 1965) charakterizuje elitu ako sociologickú kategóriu na označenie tej časti osôb, ktoré zaujímajú vedúce postavenie.

Podľa wikipédie (<https://sk.wikipedia.org/wiki/Elita>) tvorí elitu časť ľudí, ktorá v sociálnej skupine, inštitúcii alebo spoločnosti zaujíma najvýznamnejšie postavenie a to vďaka svojim individuálnym vlastnostiam, profesionálnym kvalitám, či sociálnemu postaveniu. Teda ide o rozlíšenie medzi vyššími vrstvami a nižšími vrstvami spoločnosti.

Elitou sú teda vybratí najlepší jednotlivci, výkvet, menšina s mimoriadnymi vlastnosťami. Zrejme osoby s kladnými vlastnosťami a nadpriemerné. Keďže patria jednotlivci, ktorí v svojej oblasti dosiahli nadpriemerné výsledky — či už ide o vedu, umenie, šport alebo akúkoľvek činnosť, samozrejme pri dodržiavaní platných etických noriem.

Pri absencii kritéria morálky ako kvality jednotlivca i kolektívu by k elite patrili aj najväčší vrahovia nielen zo staroveku ako napr. integrátor Alexander Macedónsky (dával popravovať tisíce zajatých obrancov, napríklad v Thébach 6 000 popravených, robil krvavé jatky na porazenom perzskom vojsku, krvavé jatky v meste Tyr a podobne). Kto spočíta, koľko nevinnych ľudí prepravil o život tento „mäsiar“? V stredoveku to boli najmä organizátori ôsmich krížových výprav rímski biskupi – pápeži, v ktorých zahynuli viac ako dva milióny kresťanov (Špirko, 1943, s. 371) a v literatúre je zaznamenaný oveľa viac vyšší počet/ obetí-nekrestanov (Browser 2003, s. 101). Alebo v novoveku napríklad integrátor Napoleon a v dvadsiatom storočí vrahovia ako Hitler (Schilgruber), Bronstein - Trockij, či Uljanov – Lenin (obaja zakladatelia koncentračných táborov v ZSSR, prvé boli na Soloveckých ostrovoch), zakaukazský aktivista Džugašvili- Stalin (dedič a pokračovateľ teroru, ktorý by po víťazstve sionistu Trockého bol omnoho

krutejší), Mao Ce Tung, Pol Pot a ďalší z iných najmä západných štátov, ktorých najvyšší politickí predstavitelia organizujú podvratné štátne prevraty a vraždy nepohodlných, vojensky prepadávajú nezávislé štáty a vedú vojny všade vo svete v mene mamonu najmä po II. svetovej vojne.

Vzdelanci v humanitných disciplínach, najmä v sociológii, filozofii i politológiu, teda význam pojmu elita nespájali s vyššie uvedenými vlastnosťami kvality elít i inteligencie. Označiť zmienené osoby ako elitu je nielen v rozpore s pôvodným významom pojmu elita, ale je to schizofrénné, s čím humánne založený jedinec nemôže principálne súhlašiť. Sociológia, politológia i filozofia v euroatlantickom priestore vykastrovali a zdevastovali termín elita, prisúdiac mu len eticky neutrálny význam. Vykastrovali ho od univerzálneho sociokultúrneho regulatívnu morálky a kultúrnosti. O určitej intelektuálnej terminologickej biede týchto disciplín svedčí aj to, že pre „jadrové“, kľúčové pojmy v svojej oblasti používajú termín z techniky - terminus technicus, nevytvorili svoj adekvátny termín. Sociológ Bláha rozdelil elity na duchovné elity a svetské elity (Blaha 1937).

Aj bakalárská práca z r. 2013 (Vacovský 2013), ktorá sa venuje rozhodujúcim aktériom NWO (New World Order), organizovaným v rôznych tzv. elitných spolkoch (finančná a banková oligarchia - Rothschildovská finančná chobotnica, Bilderberg, Trilaterálna komisia, Rada pre medzinárodné vzťahy a iné), ktoré sú príčinou súčasnej krízy v euroatlantickom priestore, používa termín elita v uvedenom neutrálnom význame.

Pojem elita zaznamenal ďalší posun oproti predchádzajúcemu posunutému poňatiu vďaka ideologickému pôsobeniu skupín s výsadným postavením. Príslušníkom tzv. elity často nekriticky prisudzujú vyššie kvality už len vďaka príslušnosti k tejto privilegovanej skupine ľudí, čím ich nekriticky postavili do polohy arbitrov, čo je mätúce a zavádzajúce.

Rôzni humanitní vzdelanci vytvorili náuky (tzv. teórie) o elitách, ktoré sú poväčšine venované politickým mocenským špičkám. Najvýznamnejšimi klasickými predstaviteľmi takýchto náuk o elitách sú C. H. Saint-Simon, F. Nietzsche, K. Marx, G. Mosca, V. Pareto, R. Michels. Tieto náuky o elitách vychádzajú z faktu, že ľudia sú si biologicky a psychologicky nerovní. Táto prirodzená nerovnosť je základom nerovnosti spoločenskej, ktorá je tiež prirodzená a večná. Dôsledkom je hierarchické rozvrstvenie každej spoločnosti. Hlavným činiteľom hierarchickej stratifikácie spoločnosti je fenomén moci a tá delí spoločnosť na dve základné časti – vládnucu triedu, t. j. elitu a ovládanú triedu, t. j. ne-elitu. Podľa náuky o elitách je rozdelenie spoločnosti na elitu a non-elitu prítomné v každej spoločnosti. A väčšina „teoretikov“ elít tvrdí, že elita si zachováva svoje dominantné postavenie prostredníctvom kombinácie nátlaku

a manipulácie. Relatívne malý počet príslušníkov elity umožňuje jej členom jednať spoločne, vedome a súdržne. Procesy komunikácie v elite sú ľahšie a jej členovia môžu byť rýchlo zmobilizovaní k formulácii politickej línie a prevzatiu iniciatívy.

Pojem elita je však samozrejme širší ako je uvádzaný v náuке o elitách. Napríklad výskum elít v Českej republike v roku 1997 medzi elitu zaradil predstaviteľov parlamentu a politických strán, ministrov a ich námestníkov, vedúcich pracovníkov vysokých škôl, vedeckých inštitúcií, zdravotnej starostlivosti, hospodárskej infraštruktúry, sociálnych služieb, polície a armády, odborových zväzov, vydavateľov a šéfredaktorov najväčších printových a elektronických médií, kultúrnych zväzov, prominentných umelcov, hodnostárov najväčších cirkví a podobne (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Elita>).

Je evidentné, že respondenti tohto výskumu chápú význam slova elita eticky neutrálne. Pojem elita je u respondentov spojený s vrcholovou inštitucionálnou funkciou v svojej sfére činnosti bez ohľadu na vyššie formulovanú kvalitu elít. Vzhľadom na priorizovanie vedúceho postavenia – najvyššieho postavenia a absencie humánnej etiky a odbornej etiky je výstižnejšie označenie pre týchto ľudí vyššia vrstva alebo špička alebo vedúca vrstva – mocenská špička, mediálna špička, hospodárska či finančná špička a podobne.

Ak by v uvedenom prieskume bola zahrnutá aj kvalita týchto tzv. elít, tak vzhľadom na dosiahnutú tristnú úroveň spoločnosti v ČR v oblasti politiky, legislatívy, súdnictva, žurnalistky, hospodárstva a iných oblastí spoločenského života, tak by tam nemohli byť en bloc zaradení uvedení vedúci pracovníci, kedže vlády, parlamenty i vedúci hospodárskeho života ničia ekonomiku, ničia slobodu, masmédiá ničia informovanosť, právniči ničia spravodlivosť a podobne.

K elite patria jednotlivci, ktorí dosiahli v svojej oblasti pôsobenia nadpriemerné pozitívne výkony. Podľa druhu činnosti rozlišujeme elity vedecké, technické, elity v humanitných disciplínach, elity umelecké, elity športové a podobne. V prípade inteligencie môžeme hovoriť o intelektuálnej elite.

4. Máme elity na Slovensku?

Otázkou je, či máme na Slovensku elity v pôvodnom slova zmysle, ak áno, ako sú početné a tiež, aká je slovenská inteligencia vôbec. Históriu vývoja slovenských elít a inteligencie, ktorá podstatne ovplyvnila ich dnešnú úroveň, ponechám v tejto štúdii mimo pozornosť z priestorových dôvodov. Troškou do mlyna načrtnejtej problematiky prispela štúdia Absurdity vysokého školstva na Slovensku - pokles úrovne inteligencie (Dudáš 2005), štúdia Deformationen des slowakischen Hochschulwesens (Dudáš 2005) a vyššie zmienená štúdia Krízový stav školstva (Dudáš 2013)

z prostredia, ktoré je liahňou inteligencie a malo by byť aj liahňou elít ako aj polytématická kniha kritických reflexií (Dudáš 2011).

Snowove slová sa dotýkali desiatok debát o dvoch G. Murín nastolil vážnu otázku o elitách v širšom spektri činností, no jeho pokus o odpoved' je v mnohom plytká a povrchná, nepresná i zavádzajúca. Autor žongluje s termími a názormi, nevysvetlil, čo on chápe ako elitu, takže sa nemožno ubrániť dojmu prístupu k problematike kaviarskym štýlom „letom - svetom“. O žonglovaní s pojmom elita svedčia jeho výroky o elite komunistickej, disidentskej, vidieckou sa stáva klasická zostava krčmár – notár – farár. Po zmienke o mečiarovskej „elite“ riadených zbohatlíkov a o finančných žralokoch ignoruje pseudoelitu následných postmečiarovských deviantno – dementných politických síl, ktoré vyvlastnili slovenský národ v prospech zahraničia, zavili ho jeho ekonomickej podstaty zosúkromňovaním (privatizáciou), nekriticky podriadili Slovensko deviantne dementnému amorálnemu Západu, navyše aj militantnému agresívnomu NATO a to bez súhlasu a mandátu od obyvateľstva.

Pokiaľ „mečiarovci“ vytvárali domáčich zbohatlíkov (nie že by som s tým súhlasil), ktorí boli zdanení v prospech SR a prispievali do štátneho rozpočtu, následne parapolitici (najmä z tzv. SDKU i tzv. KDH – strany nie kresťanov a nie pre kresťanov, spolu s kryptokomunistami v SDĽ vytvorili opäť čierno-červený komplot, ako predtým v roku 1994) realizovali katastrofálne výpredaje slovenských štátnych podnikov zahraničným súkromným i štátnym firmám a spôsobili úbytky zo štátneho rozpočtu SR vo výške cca 100 milárd Sk za rok (podľa exministra financií). Tieto firmy vysávajú ekonomiku SR cez zosúkromnené sieťové odvetvia. Napríklad Slovenská sporiteľňa bola predaná rakúskej Erste Bank, ktorá hodnotu kúpnej ceny získala za dva roky späť. A jej predstaviteľia kládli otázku slovenským odborníkom, či sme na hlavu padnutí predávať vysoko ziskovú sporiteľňu (podľa exministra financií S. Kozlíka). Tvrdenie týchto parapolitikov a ekonomických šarlatánov, antinárodochospodárov, že štát je zlý vlastník, argumentujúc infantilnou nihilistickou zásadou, že trh všetko vyrieši, svedčí o nedokonalem poznaní základného diela škótskeho morálneho filozofa a pioniera politickej ekonómie A. Smitha „Skúmanie podstaty a príčin bohatstva národov (1776)“, neskôr skrátený názov je „Bohatstvo národov“. Navyše svedčí o nepoznaní ekonomickej úspešnosti štátnych firiem v NSR, Francúzsku a inde a v neposlednom rade je to aj vysvedčenie o ich neschopnosti riadiť štát, pretože štát riadia oni a nimi nominovaní úradníci. Obdobne likvidácia slovenského poľnohospodárstva, začatá po sionistickom majetkovom prevrate (z hľadiska širších politicko – ekonomických súvislostí) najmä politických špičiek z tzv. Kresťansko-demokratického hnutia. Tzv. preto, že je to vnútorné rozporejné pojed, obdobne ako je rozporejné pojed nemý spevák či suchá voda, lebo tzv. KDH je svojou rétorikou i politikou viazané výlučne na totalitnú monarchisticky usporiadanú vatikánsko politicko – náboženskú (ľudove katolícku) cirkev, ktorá je

monarchistická. Navyše rétorika tzv. KDH býva zavše kresťanská, no ich politika je antikresťanská, protislovenská, čo jej vytýkali viacerí autori aj z košiara vatíkanskej cirkvi, dokonca aj v periodiku s etikou kléru vatíkanskej cirkvi na Slovensku v Kultúre. Ich politika spôsobila stratu cca 100 000 pracovných miest hlavne v poľnohospodárstve, najmä na kresťanskom vidieku.

Boli to na hlavu padnuté riešenia ekonomicko – politickej insity. Nekonečný rozmer ľudskej hlúposti. Komická suita pseudovodcov, kariéristov a šašov, ktorí obsadili politické pódium. Ale pán Murín to ani nespolmenie. Zrejme na Slovensku aj preňho stále platí, keď kradnú „naši“, je to v poriadku, keď „nenaši“, je to zavrhnutiahodné. Prístup na úrovni rurálnej spoločnosti, ktorej adekvátnym hlavným mestom by bol salaš. A korupcia vyššia ako 30 % HDP (ako uviedol bývalý britský veľvyslanec), pričom právnicko – ekonomickej „elity“ nie sú schopné vypracovať a prijať efektívny antikorupčný zákon, mu nestojí ani za zmienku. A tie-to strany mali najväčšiu podporu v „jednom elitotvornom mieste na Slovensku v Bratislave!“.

Tvrdenie, že „jediné elitotvorne miesto na Slovensku je Bratislava“, možno považovať za nemiestny žart a prejav deviantného bratislavocentrizmu. G. Murín ani neuvádza, v ktorých intelektuálnych disciplinach sa bratislavské slovenské elity nachádzajú. Alebo k elitám patria spevák, humorista - zabávač či politickí činitelia (najmä zo strán s prílastkom kresťanské), čo získali byty v tých istých štvrtiach v Bratislave a tým istým spôsobom ako V. Biľak? Tí sú pre niekoho elitou? Bezzásadové a bezcharakterné utilitaristické hodnotenie.

Či intelektuálne nedospelí členovia strán, ktoré hlasovali proti vzniku II. Slovenskej republiky, napr. z tzv. KDH, či členovia maďarských etnických strán? Samourčovacie právo národov je medzinárodne uznané ako legitímne a nescudziteľné právo každého národa. Je snáď elitou tých 891 osôb podpísaných v septembrovom Kultúrnom živote v roku 1991, ktorí boli vazalsky proti vzniku II. SR svojou výzvou „K demokraticky zmýšľajúcim občanom?“ Vyjadrenia typu „Vedomí si nenapraviteľných mravných a ekonomických škôd, ktoré by priniesol rozpad ČSFR“, „Naše úsilie o spoločný štát je bojom o demokraciu“ či „Poslanci Slovenskej národnej rady, nepodľahnite politickým manipuláciám, nepodľahnite nátlaku. Nedovoľte, aby sa zopakoval Február 1948!“ je evidentným prejavom nepoznania tzv. demokracie, neschopnosti odlišiť židovsko - bolševický totalitný puč vo februári 1948 (pozri napríklad Žiak 2004) od

od legitímneho demokratického vývinu po páde totality a ignorovania alebo nepoznania veľkých politických, ekonomických i kultúrnych negatív českého vedenia spoločného štátu voči Slovensku. Po puči nám vojensko-priemyselný komplex SŠA ústami W. Churchila spustil železnú oponu (iná železná opona bola spustená dávno predtým nad americkým kontinentom - John Beaty, The Iron Curtain Over America, <http://newesign.christogenea.org/content/iron-curtain-over-america-john-beaty>).

Podpísaní tým jednoznačne preukázali, že súc indoktrinovaní nechápu pojmom demokracia (pozri napríklad Dolejší 2014 či Dudáš 2019). Politika a oficiálna historiografia vrátane médií nás indoktrinovali a uvedených 891 osôb evidentne nepoznalo negatíva Č-SR v neprospech Slovenska. Nie je účelom tejto štúdie objektívne hodnotenie spoločného štátu – humanitná inteligencia nám ho doposiaľ nevypracovala. Pomoc slovenskému národu však nesmie ignorovať negatívne činy. Popri prezentovaných kladoch spomeňme aspoň niektoré negatíva.

V oblasti politiky - preident Masaryk ako profesor sociológie popieral výsledky sociológie ohľadne svojbytnosti slovenského národa, obdobne prezident Beneš (profesúra získaná podvodným spôsobom – pozri napr. Klimek 1996) spolu s českou intelligenciou popieral existenciu slovenského národa. Obaja profesori sociológie (?) neuznávali slovenský národ, ktorý dosiahol autonómiu až po 20 rokoch spoločného štátu a to v kritickom období pre spoločnú republiku, kedy gradoval rozpad versailleského usporiadania Európy.

Tvrdenie, že „jediné elitotvorne miesto na Slovensku je Bratislava“, možno považovať za nemiestny žart a prejav deviantného bratislavocentrizmu.

V Ottovom obchodnom slovníku z r. 1921, s. 1217 (in Kautský 2004, s. 30) je konštatované: „Slovensko bude naší koloniální zemí. Je mylným názorem, jako by snad koloniální země nesměla s mateřskou hraničit. Příkla-

dem je Rusko se Sibiří“.

V hospodárskej oblasti demontáž vyše 600 podnikov na Slovensku s následným veľkým vystáhovalectvom za 20 rokov spoločného štátu, čo spôsobilo sociálny úpadok a masové vystáhovalectvo. Cenzúra denníkov, ktoré vychádzali s vybielenými stranami, bola bežná.

Vďaka českej inteligencii bola po zrušení Alžbetínskej akadémie založená v roku 1919 Česko-slovenská univerzita (premenovaná na Univerzitu Komenského) v roku 1919 s tromi fakultami – lekárska, filozofická a právnická, no bez príroovedeckej fakulty. Požiadavka založenia vysokej školy technickej bola Prahou stále ignorovaná, pričom si treba uvedomiť, že prírodné a technické vedy sú chrbticou rozvoja spoločnosti. Na požiadavky zo Slovenska bola najčastejšia odpoveď „nelze vyhověti“. Na margo možno uviesť, že prvú českú gramatiku napísal Slovák Vavrinec Benedikt (1555 – 1615), rodák z dediny Nedožery pri Prievidzi, ktorý učil

na Pražskej univerzite a v roku 1603 napísal a vydal tlačou v Prahe prvú českú gramatiku, do ktorej zakomponoval niekoľko slovenských slov.

Po roku 1945 nastalo systematické okliešťovanie práv slovenských autonómnych orgánov, zakotvených v košickom vládnom programe. Po žltáckobolševickom puči v roku 1948 (pozri napr. Žiak 2004) nastala genocída slovenskej kresťanskej inteligencie. Je známa urážka Matice slovenskej ako reprezentanta Slovákov prezidentom Novotným v roku 1967. Kritický český vzdelanec historik uviedol neobvykle kritické a pravdivé konštatovanie o období spoločného štátu „Česká spoločnosť nemala dosť kultúrnych a politickej predpokladov na to, aby dokázala žiť so Slovákm ako s rovnocenným partnerom v spoločnom štáte už od jeho vzniku“ (Tesař 1995).

Bol to vazalský prejav týchto 891 osôb slovenskej prevažne bratislavskej inteligencie, v ktorej boli zastúpení – čuduj sa svete - herci, spisovatelia (vraj svedomia národa, skôr paródia naň), speváci, výtvarníci, režiséri, ale aj pracovníci prevažne z humanitných disciplín ako napr. filozofia, sociológia, ekonómia, stredoškolskí učitelia, niekoľko vysokoškolských učiteľov, lekári, kňazi či dôchodcovia, študenti, technici, remeselníci, úradníci i podnikatelia a len málo jednotlivcov z technickej a prírodrovanej inteligencie. A niektorí z týchto 981 protislovensky zameraných osôbok sa neskoršie neštítili obrátiac kabáty o 180 stupňov profitovať v rôznych i najvyšších štátnych funkciách v Slovenskej republike. Utilitárna schizofrénia ako vyšitá, absencia humánnej o odbornej etike. Pokojne môžeme hovoriť o protislovenskej lumpeninteligencii.

Na margo hercov, štúdium a práca ich stimuluje k rozvíjaniu emocionality, ktorá nie je schopná chápať veci v súvislostiach a ktorá navýše v súvislosti s inkontrináciou školským systémom a médiami im zabraňuje vidieť a poznáť reálny svet vecí (pozri napr. rozhovor herca M. Kňažka ako ministra zahraničných vecí SR s G. Jesenským, ministrom zahraničných vecí Maďarska v roku 1993, v ktorom Kňažko – tribún novembra 1989, ktorý nič nevedel o politike a histórii – neboli schopný vyvrátiť Jesenského lži).

Nepochopiteľná povrchnosť názorov Murína na elitu, ktoréj dal „ľudovú a jednofarebnú“ konotáciu, čo odpovedá úrovni mnohých príslušníkov humanitnej inteligencie, riadiacich spoločnosť a tých, ktorí sú prezentovaní deformovanými médiami ako tzv. politologovia, napr. bývalý komunistický šéfideológ, či bývalý riaditeľ ústavu marxizmu – leninizmu a ďalší čoby novodobí politologickí mastičkári, nasledovníci starovekého prognostického ústavu - antických Pýthií v Delfách. Po prevrate v roku 1989 v čase anarchie a hlúposti vstali noví analytici, rekvalifikovaní prednovebroví politraci a ich žiaci, na intelektuálov sa hrajúci tínedžeri čoby analytici, ktorých spoločný rysom

je tristná sebavedomá „vševedomosť“, posilňovaná prítomnosťou v éteri. V skutočnosti „kvalita“ ich analýz ich zaraďuje na úroveň nositeľov podbradníkov a plienok.

Adorácia spisovateľa Feldeka ako výraznej individuality „v kauze ministerského pokusu o likvidáciu Domu slovenských spisovateľov v Budmericiach“ z pera Murína je vrcholne plytká, vykastrovaná, subjektívne vytrhnutá z kontextu jeho pokrytieckej politickej a spisovateľskej činnosti (napr. nevyhratý spor s D. Slobodníkom) a je smutno – komická. Feldek, autor básne Óda na L. I. Brežneva, zaslúžilý umelec z čias vlády štátostrany, dlhorocný príslušník totalitnej neocirkvi KSČ, bol aktívny účastník „spanilých“ jazd lietadlom z Bratislavu do Košíc v decembri 1989 a ešte na ďalší východ Slovenska, išiel poučovať východniarov Zemplíňčanov o demokracii!? Alebo jeho obhajoba ruskej skupiny Protestujúce p.č. (Pussy Riot) (Feldek 2014 v evanjelickom štvrtročníku) a šéfredaktor Tvorby na moju zaslannú kritickú odozvu „Tvorba proti dekalógu?“ ani nereagoval, a skupina sa stala známou svojím výtržníctvom v pravoslávnom chráme v Moskve ako aj hromadným sexom v jednom múzeu v Moskve? Ved' je to morálna zvrhosť ako tejto skupiny, tak aj od spisovateľa Feldeka (spisovatelia sú vraj svedomím národa?!?), ale aj od šéfredaktora Tvorby – prístupy na úrovni lumpeninteligencie. A u Murína absencia kritickosti i morálky.

A čo inteligencia v bratislavských riadiacich centrach štátu? A inteligencia na municipálnej úrovni napr. v Bratislave? Nesvedčia publikované kauzy - informácie o množstvách príslušníkov pseudointeligencie priamo v Bratislave (napr. bratislavský magistrát, ktorý bol riadený príslušníkmi strán s prívlastkom kresťanský) o absencií intelektuálov a elí v týchto grémiach??

Kde boli tie bratislavské humanitné „elity“ v ústavoch akadémie a na vysokých školách v období zásadných politických preveratov v r. 1948 a 1989? Aké boli tie bratislavské „elity“, najmä v oblasti politického myslenia, ekonomie a ekonomiky, filozofie, sociológie, práva, histórie a podobne? Ved' po zmene v roku 1989 humanitná inteligencia nepredložila žiadnu rozumnú alternatívu vývoja spoločnosti. a mala k dispozícii vedu o riadení – kybernetiku a mala na čom stavať, pretože v r. 1966 bola publikovaná rozsiahla štúdia – vízia kolektív R. Richtu (Richta 1967). Podľa odborníka na ústavné právo profesora Planka právo po preverate nebolo na preverat pripravené. Zrejme v celej ČSR, preto sa legislatíva mohla prepísati v prospech víťazov majetkového preveratu tak rýchlo (rok 1990), ako rýchlo sa prepísala legislatíva v priebehu roku 1948 po februárovom puči komunistickej strany. A z humanitných ústavov akadémii a vysokých škôl neboli po roku 1989 prezentovaný žiadny návrh smerovania vývoja, nito humánneho a pozitívneho. Humanitná inteligencia v celej Č-SFR bola zaspatá, v ďažiskovom období zmeny neprezentovala ako duchovná sila žiadnu reálnu strategickú víziu. Intelektuálna bieda. Po vzniku II. SR v neskoršom období boli pokusy, napríklad zriadením samostatného Ústavu strategických štúdií z vôle politickej moci v roku 1992, neskoršie v SR objednávka

od podpredsedu vlády na spracovanie troch stratégii, no boli to len úlomkovité materiály. Až v roku 2010, keď bol štát vykrađnutý, zdecimovaný, politika, ekonomika a školstvo zdevastované, prezentoval Ekonomický ústav SAV vízium stratégiu rozvoja slovenskej spoločnosti v dlhšom horizonte ako sú volebné cykly. A to až na objednávku vlády v roku 2006.

V reakcii na článok Murína autor (Čertík 2011) vytýka a na niektorých príkladoch názorne poukazuje, že G. Murín „si pod niektorými slovami a pojмami predstavuje niečo iné“ a pýta sa, že prečo uvažuje len elitu spisovateľskú, „kde sú iné elity, vedecká a technická inteligencia, lekári, absolventi stredných a vysokých škôl? Okolo 150 000 najschopnejších robí v zahraničí....“ Dať slovu iný význam je neprípustné a samotný G. Murín sa vyjadril (SP, č. 3/2012) „Polovzdelanec je produktom masového vzdelávania, ktoré ho naučilo odborné slová (ale nie ich podstatu)... Takže jeho kritérium polovzdelanca možno použiť aj na neho samotného. V druhej reakcii autorka (Krivošíková 2012) polemizuje a hodnotí článok „populárneho esejistu“ ako „veľmi urážlivý“. Pritom obe reakcie zostávajú na povrchu, ani jedna nejde k podstate - čo to je elita, aké sú jej podstatné charakteristiky

V súčasnej dobe krízy humánnych hodnôt je nanajvýš potrebné položiť si otázku, kde sú elity a intelektuáli, ktorí by načrtli východisko z krízy, alternatívy vývoja? A či vôbec máme elity v jednotlivých intelektuálnych činnostiach?

4.1 Máme elity na vysokých školách?

Liahňami inteligencie a elít sú predovšetkým vysoké školy a univerzity. Iste je správne tvrdenie, že úroveň inteligencie je daná úrovňou jej „producentov“ – vysokoškolských učiteľov a úroveň učiteľov (i študentov) je daná úrovňou univerzity. A úroveň univerzity je dominantne daná úrovňou vedy.

Je signifikantné, že kritické dielo o úrovni slovenskej inteligencie od umenoteoretika prof. J. Bakoša (Bakoš 2004) či profesora J. Baču o odbornej a morálnej úrovni technickej inteligencie v Bratislave pred rokom 1989 a aj po ňom (Bača 2006) a štúdia (Bakoš 2003) ostali bez odozvy v radoch slovenskej inteligencie i slovenských médií. Pripomína to situáciu pred cca 100 rokmi, keď základné sociologické dielo o slovenskej inteligencii i národe vôbec od vtedy jedného z najvzdelanejších Slovákov dr. dr. Jána Lajčiaka (Lajčiak 1921), absolventa univerzity v Lipsku a Sorbony, nevyvolalo žiadnu pozornosť a obdobne sa neobjavila žiadna odozva v slovenských proslovenských médiách ani po opäťovnom vydaní v r. 1994.

. Dodnes je neznáme. Stále výstižné je jeho tvrdenie „Na Slovensku veľkí duchovia živnej pôdy nemajú“. Situácia rozdielna len v tom, že slovenská inteligencia sa za 100 rokov početne rozrástla, no jej kvalita a úroveň zostali v podstate nezmenené. Preto ani nemôže prekvapiť a je signifikantné pre slovenskú inteligenciu, že polytematická kniha kritických reflexí s veľmi širokým záberom Absurdity vysokých škôl a inteligencie na Slovensku – Z vývoja európskych vysokých škôl, vedy a inteligencie (Dudáš 2011), ktorá „... zapôsobila v slovenských pomeroch ako blesk z jasného neba ... je mimoriadnym a mimoriadne provokujúcim dieлом ... mala by vyvolať mimoriadne reakcie ... a mala by byť v knižnici každého slovenského intelektuála (Handžárik 2012), a ani citácie článkov a štúdii v nej uvedených, nevyvolala diskusiu v kruhoch slovenskej a ani akademickej inteligencie.

Navýše, odborník na filozofiu prof. Višňovký z Filozofickej fakulty UK v Bratislave, podpredseda SAV pre humanitní disciplíny, v zborníku (Višňovaký 2014, s. 35), uviedol: „... urobiť vedeckú sebareflexiu nášho akademické-

ho života, vrátane filozofickej reflexie, sa dávno naplnil. Zvlášť pohľad zo strany samotných akademikov na ich vlastnú súčasnú situáciu absentuje takmer úplne“. Profesor Višňovský tým vlastne nepriamo potvrdil zaostávanie filozofie i sociológie za

vývojom spoločnosti minimálne o 25 rokoch. A nadto je nepochopiteľné, že zamlčal existenciu kritických článkov, štúdií a navýše aj polytematickú knihu kritických reflexí o súčasnej i minulej úrovni vysokých škôl a inteligencie (podľa informácie ju prečítal), čím čitateľa uviedol do stavu neinformovanosti. Nepochopiteľná a neprijateľná citačná intolerancia a ignorancia, nepredstaviteľná v „sciences“ – na rozdiel od „humanities“ (pozri Snow a Wagner 2007).

Pri hľadaní recenzentov na dielo „LEXIKÓN MENEJ ZNÁMYCH A MÄTÚCICH SEKULÁRNYCH A NÁBOŽENSKÝCH POJMOV - NETRADÍČNÝ OBJEKTVIZUJÚCI NÁHĽAD DO SVETOVÝCH DEJÍN A CELKOVÉHO DIANIA“ som oslovil štyroch učiteľov filozofie – troch profesorov a jednu docentku na Filozofickej fakulte UPJŠ v Košiciach. Ani jeden nebol ochotný knihu recenzovať, navýše docentka M. Mičanová uviedla: „Nie som si istá, či som vhodný recenzent“: A zmienený učiteľ filozofie prof. Višňovský na prosbu poradiť schopného a ochotného recenzenta ani nereagoval. Tristne to nízka úroveň učiteľov filozofie.

Učiteľ religionistiky z Prešovskej univerzity sa vyjadril, že slovenská spoločnosť ešte nedozrela na takúto kritickú reflexiu a odmietol byť recenzentom, nakoľko nesúhlasil s kritickým objektivizujúcim hodnotením spoločenských javov vrátane náboženstiev a cirkví.

Antiintelektuálnym postojom sa prejavila učiteľka marx-leninskej teórie poznania (Černík 1986) a publicistka z tej bratislavskej filozofickej fakulty doc. E. Farkašová,

označiac knihu *Absurdít* ako kontroverznú, pričom neuviedla, v čom je kontroverznosť knihy. Je to neprípustný útek učiteľky filozofie a spisovateľky od závažnej problematiky reflexie našej tristnej súčasnosti, najmä akademickej, navyše podriadenie sa deviantnej tzv. politickej korektnosti, teda politickej lži, ktorej pojmom sa nálepkujú názory, prejav a postoje, ktoré smerujú k pravdivému a objektívemu poznaniu, nevyhovujúce politike skrytých síl spoza opony, ktoré v každom štáte chcú byť „štátom v štáte“, čo sa im darí pri absencii skutočných politikov skutočných akademikov – až na výnimky - v celo euto-atlantickom priestore.

Kniha odborníka na riaditeľovanie (manažment) profesora J. Hvoreckého Testament vedca (Hvorecký 2015, s. 52) je kritická a podnetná, no na margo objektivizujúcej knihy *Absurdít* uviedol „Neverím na sprisahanecké teórie , ktoré vidia v žalostnom stave školstva napĺňanie zámerov zahraničných nepriateľov Slovenskej republiky (Absurdity ...). Domnievam sa však, že aktivity riadiacich orgánov školstva im poskytujú priveľa argumentov“. Hoci v knihe *Absurdít* je citovaný „Support for East European Democracy Act of 1989“, schválený kongresom SŠA v r. 1989 a navyše je citovaná fundovaná práca lektora z Ústavu politickej vied na Viedenskej univerzite.

Der Wertewandel in Ostmitteleuropa (Bachmaier 2005, s. 15 – 32)“. Typický príklad pšetrosieho prístupu, strkanie hlavy do piesku, navyše od učiteľa aj na Liverpoolskej univerzite. Nepochopiteľná a pre vedca neprípustná ignorancia faktov.

V súvislosti s uvedenými prejavmi je adekvátna kritická reflexia úrovne slovenskej inteligencie z pera umenoteoretika prof. J. Bakoša: "Slovenská inteligencia je vo svojom celku nehotová, nezrelá, ba i defektná ... Schopnosť kolektívne eliminovať výnimcočné výkony ako cudzí a ohrozujúci prvok nevyhnuteľne viedla k neúcte, ba pohrdaniu výnimočnými tvorivými jedincami Prirýchla industrializácia si vynutila aj urýchľované vysokoškolské vzdelanie, ktorého rezultátom bola ... „urýchľovaná“ inteligencia ... Oddele nie vysokoškolskej výchovy od vedeckého výskumu sa podpísalo pod diletantstvo nedovzdelanosti povojunových generácií slovenskej inteligencie" (Bakoš 2003).

V súlade s predchádzajúcimi zobrazeniami úrovne slovenskej inteligencie je aj hodnotenie literárnej teoretičky prof. Bátorovej: „Ešte jedna črta patrí k charakteristike prevažnej väčšiny súčasných intelektuálov: povrchnosť a lenivosť (Bátorová 2014). Pojem intelektuáli je tu však nenáležitý, maximálne intelligent.

Práve v Bratislave, na najstaršej na Slovensku najdlhšie kontinuálne existujúcej Univerzite Komenského, nastal po prevrate dokonca „maratón

maratón absurdnosti“. Napríklad vytvorením precedensu zastrašovania rektora ako predsedu komisie pre prípravu vysokoškolského zákona názormi členov akademickej obce i akademického senátu UK, nezlúčiteľnými s názormi poradcov z EU pri požiadavke kompatibility vysokoškolského zákona z roku 1990 s obdobnými vysokoškolskými zákonmi v západnej Európe.

Pre ilustráciu úrovne vo vysokom školstve budeme uvažovať rektorov, de facto politikov, funkčne najvyšších predstaviteľov ľahnej inteligencie, ktorí vytvárajú politiku vysokých škôl. Je zarážajúca ich nízka etická a mnohokrát i odborná úroveň. Napríklad konferencia rektorov (osoby mnohokrát s najvyššími titulmi pred menom i za menom) sa dopustila hrubého útoku v polovici 90. rokov na osobu, ktorá postupovala podľa zákona. A k výzve prvej ponovembrovej mládeže v roku 2009 o stave a ďalšom smerovaní spoločnosti zostala konferencia rektorov nevšimavo hlučná.

V roku 2020 zahájila súdna a výkonná moc SR útok na slobodu vedeckého bádania ako civilizačného základu spoločnosti na vedca Technickej univerzity v Košiciach, čo predstavuje návrat do 16. storočia, v ktorom za vedecké boznatky bol odsúdený G. Galilei a obvinený G. Bruno bol dokonca zavraždený. Na oznam o tomto útoku rektorom kamenných univerzít v SR (Košice, Žilina, Bratislava, Nitra) a ČR (KU i ČVUT v Prahe a MU a VUT v Brne) reagoval iba rektor Technickej univerzity v Košiciach. Mlčanie rektorov možno chápať ako implicitný súhlas s týmto útokom, čo reprezentuje tristný úpadok humánnej i odbornej morálky a zaraďuje ich do spodných vrstiev inteligencie. Absencia elít, absencia intelektuálov na najvyšších úrovniach riadenia vysokých škôl. Prejav to na úrovni záhradkárov, starajúcich sa o svoje záhradky. A to nemusíme pripomínať ani tie množstvá nedávno putujúcich profesorov, masovú výrobu neoprofesorov a pseudoprofesorov, profesorov z „musu“ (musí byť, aby bol odbor), na ktorých sa profesormi stali nie na základe vedeckej práce, ale na základe známostí s riadiacimi politikmi fakúlt – dekanmi a politikmi vysokých škôl – rektormi a to na starých i nových vysokých školách, tzv. univerzitách (z ktorých len málokto rešpektuje de facto status univerzity, hoci de jure majú takéto označenie).

Podvody riadiacich funkcionárov vysokých škôl, napríklad svojho času na Trenčianskej univerzite či nedávno na Katolíckej univerzite v Ružomberku. Po prevrate sa rozmoholo plagiátorstvo, tento intelektuálny incest. Nedávno bol medializovaný podvod plagiátorstva predsedu parlamentu a predsedu SNS JUDr. A. Danka v súvislosti s jeho rigorózou prácou na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici. V tomto roku boli prezentované činy plagiátorstva súčasného premiéra I. Matoviča na Univerzite Komenského v Bratislave, predsedu parlamentu B. Kollára na vysokej škole v Sládkovičove, ministerstva školstva (ktorý nikdy neučil ?!) B. Gröhlinga na Paneurópskej vysokej škole v Bratislave. Na akej úrovni boli vedúci diplomových prác a najmä oponenti týchto podvodníkov, že odsúhlasili uvedené plagiáty? Aké majú kritériá na inaugúracie

a habilitácie, keď sa profesormi a docentami stávajú tak nekompetentní jedinci?

Len 2 % vysokoškolských profesorov z cca 1600 je na svetovej úrovni (podľa predsedu ARRA, SRo 1, 23.10.2007). Poznatky nové z pohľadu medzinárodnej vedy (reprezentované najvyššou vedeckou hodnosťou doktora vied DrSc.) sa nestali podstatnými pre inaugúracie a habilitácie – na rozdiel od štátov západnej Európy, ale len jednou z položiek v rámci kritérií. Svedčí to nielen o absencii intelektuálov a intelektuálnych elít v celej riadiacej vertikále školstva od ministerstva školstva až po vedúcich katedier. Navyše to svedčí aj o neefektívnych výberových mechanizmoch na vysokých školách do rektorských a dekanských funkcií a najmä o celkovej kultúrnej degradácii vysokého školstva.

Vzhľadom na to, že podľa humánitnej paradigmy univerzitného vzdelávania univerzita má mať dohľad nad našou kultúrou a smerovaním spoločnosti, je to „de facto“ zrada tejto univerzitnej paradigm, antikultúrny a anticivilizačný jav, svedčiaci o absencii nie len elít, ale aj intelektuálov v týchto funkciách a navrhuje predpoklad skôr o kariéristoch v týchto funkciách. Súčasne tým odhaluje nedostatočnosť výberových mechanizmov na tieto funkcie. Etický kódex učiteľa a etický kódex študenta i žiaka tristne absentuje a tom už od pádu totalitárnej KSČ v roku 1989. Na moju otázku ministru školstva prof. L. Kováčovi, DrSc, ktorý bol ministrom školstva v prelomovom roku

1990, či neuvažoval

o týchto etických kódexoch, tento vedec svetovej úrovne mi napísal, že sa „necítil na vytvorenie etického kódexu“. Tristne nízka úroveň humánnej i odbornej morálky, pretože otázka morálky nebola pole neorané, morálka stredovekých univerzít bola reprezentovaná kresťanským Dekalógom, aj KSČ si vytvorila 10-bodový etický kódex budovateľa komunizmu a navyše etika je súčasť filozofie. Mali sme dve univerzitné pracoviská filozofie v Bratislave a v Prešove, takže neboli problém vypracovať zmenené etické kódexy. Prijatá nedokonalá legislatíva a absencia etického kódexu učiteľa a etického kódexu študenta už od r. 1990 sú jednou z hlavných príčin kultúrnej sebadegradácie vysokého školstva.

O celkovom poklese úrovne inteligencie na vysokých školách a školstva vôbec na mnohých registrovaných prípadoch na celom Slovensku, nielen v Bratislave, podáva svedectvo zmienená kniha Absurdiť. Ideologizácia a politizácia univerzít sa dostala pod taktovku ekonomickej subkultúry. Ekonomická subkultúra, adekvátna pre výrobný proces, si podriadila

univerzitnú intelektualitu za výdatnej pomoci celej riadiacej vertikály školstva, čo možno charakterizať ako jeho karcinóm. Všade sa hovorí o peniazoch, grantoch na miesto o poznatkoch, toto slovo vypadlo zo slovníka. Politika „publish or perish“ zaviedla scientometrický fachidiotizmus, rozšírila plagiátorstvo, ktoré reprezentuje intelektuálny incest.

V súvislosti s prezentovanými javmi je signifikantný výrok kritického sociológa P. Mikulu: „Doba po roku 1989 je veľmi úrodná na rôznych idiotov ovenčených titulmi profesor a docent“

A Bolanská reforma, de facto deforma vysokoškolského vzdelávania, reprezentuje ďalšiu degradáciu vysokého školstva, produkujúc protovedecky vzdelaných bakalárov. Redukcia vzdelania na profesijné vyučenie (adekvátnie učňovským a stredným priemyselným školám) je v rozpore s novohumanisticou ideou vzdelania ako programu sebautvárania človeka a viedie k tvorbe fantómovej inteligencie, teda klamlivej, falosnej inteligencie. Navyše je krátkozraká, pretože vzhľadom na rýchly rozvoj poznatkov prírodných a technických vied poznatky rýchlo zastarávajú, evidenciou čoho je napríklad obrovské napredovanie v oblasti informačno komunikačných technológiach, v nanotechnológiach a podobne. Len kvalitné vzdelanie v basic sciences poskytne študentom fundované poznatky nevyhnutné na využívanie sa s budúcimi výzvami neustále sa meniaceho sveta. Jediné rozumné východisko je plnohodnotné inžinierske a magisterské štúdium, umožňujú vedecké vzdelávanie (Fisher in Ortiz de Zárate 2011).

Bolanská reforma, de facto deformá vysokoškolského vzdelávania, reprezentuje ďalšiu degradáciu vysokého školstva...

V oblasti prírodných vied i technických vied sú osobnosti s výsledkami na medzinárodnej úrovni, o čom svedčia ich karentové publikácie. Mnohí z nich sú držiteľmi najvyššej vedeckej hodnosti DrSc. Avšak aj z týchto vedeckých špičiek žalostne málo osobností vstupuje do verejného priestoru ako intelektuáli, len málo z nich splňa kritériá intelektuálnej elity.

V oblasti humanitných disciplínach prielomy do európskeho myslenia neboli zaznamenané. Humanitná inteligencia, na rozdiel od inteligencie v prírodných a technických vedách, sa navzájom adoruje. Uvedené konkrétné deficitné prejavy troch predstaviteľov humanitnej inteligencie nie sú ojedinelé a ilustrujú úroveň tejto vrstvy inteligencie. Intelektuálnej elity je tam ako šafránu.

Keby tých cca 1600 profesorov a stovky doktorov vied vstupovali do verejného priestoru, museli by ich politické špičky rešpektovať. Koľko príslušníkov inteligencie vstupuje do verejného priestoru a koľko z nich so všetkými troma charakteristikami – adekvátnie IQ, humánna etika a odborná etika?

Oprávnene sa možno domnievať, že jednou z hlavných príčin intelektuálnej biedy v spoločnosti je zaostávanie

niektorých humanitných disciplín. A dielo socióloga P. Bakalára Tabu v sociálnych viedách (Bakalář, 2013) je evidenciou, že sociológia prestala byť vedecou disciplínu a stala sa súčasťou dementne deviantnej antihumánnnej Frankfurtskej školy sociológie a jej nasledovníkom s dvomi štandardami – jeden pre nežidov tzv. górov a druhý pre sionistov a židov. Signifikantné boli deviantné až dementné „reje“ niektorých osôb z oblasti sociológie a práva v súvislosti s nedávnym referendom o rodine.

Vedecká akademická komunita by mala byť najväčším kritikom vlády, parlamentu, štátnych i municipálnych úradníkov všetkých stupňov Chýba kauzálna analýza všetkých spoločenských procesov a na jej základe návrh zmeny politického systému ako systémovej zmeny. „Stále absentujú komplexné pohľady na spoločenský vývoj a ak sa objavia, kľúč iba po povrchu“ (Hrubec 2015). Najmä politická filozofia a sociológia by mali sformulovať spoločenské alternatívy a vytvoriť už konečne vlastnú koncepciu národnostného života Slovákov ako slobodného a o svojich veciach, vzťahoch a záujmoch zvrchované rozhodujúcim subjektu medzinárodného práva. Veď od renesancie, kedy sa utváral moderný Európan, patrí kritické myšlenie, právo pochybovať o čomkoľvek, k vlastnostiam, tvoriacim identitu Európana.

Nadto, zarážajúca je priam absolútna technická a prírodovedná negramotnosť väčšiny ľudí z humanitných disciplín, na ktorú upozornil v 50-tych rokoch žiak Rutheforda a úspešný novelista C. P. Snow (Snow), čo im neumožňuje napĺňať rady intelektuálnych elít. Ani tým, čo sa prebudili a chceli odstrániť tento svoj nedostatok, sa ani po dlhom úsilí nepodarilo zvládnuť druhý princíp termodynamiky (Bradshaw 2008), ktorý je hybnou silou evolúcie človeka a spoločnosti (Kováč 2017).

4.2 Máme na Slovensku elity v oblasti politiky, ekonómie a ekonomiky?

Pojem politika je široký a zahrňa všetky druhy samostatnej riadiacej činnosti. Politika by mala byť verejnou vecou v záujme zabezpečenia verejného blaha, nie úsilím presadiť úzkoprsý názor jednej skupiny, nie ekonomickým nátlakom a už vôbec nie snahou ako do budúcnosti zabezpečiť seba a svoju rodinu. Zmyslom politiky ako správy verejných vecí je hľadanie konsenzu v záujme všeobecného prospechu vo vnútri štátu a jeho bezpečnosti z vonkajšieho prostredia.

Politické subjekty v ČSFR po roku 1989, hoci zrušili článok v ústave o vedúcej úlohe KSČ, v interpretácii historie, najmä emancipačné snahy slovenských proslovenských síl vrátane obdobia prvej Slovenskej republiky, zostali pri bolševickej interpretácii, ktorá bola v rozpore so skutočnosťou. Interpretáciu historie politické subjekty podriadili svojim

záujmom, urobili niektoré kozmetické zmeny, napríklad návrat kultov a podobne, ktoré dekultovali kritickí autori (Klimek 1996, Kalvoda 1998, Krystlík 2008), no pravdivá interpretácia historických faktov vrátane štyroch najväčších podvodov 20. storočia – sily spoza opony, ktoré vyvolali I. svetovú vojnu, bolševická genocída ruských i iných kresťanov po roku 1917 v Rusku, kto postavil Hitlera do čela Nemecka, kto ho nasmeroval na ZSSR sú v politike i oficiálnej historiografii tabu. Bol to dôkaz absencie nielen elít, ale aj intelektuálov i inteligentov v týchto politických subjektoch. Z hlavných politických súkromí sa z Občianskeho fóra stalo „Fórum občanov“ a z Verejnosti proti násiliu „Násilie proti verejnosti“ a zákratko pre svoju neschopnosť reflektovať potreby verejnosti zanikli.

V ďalších rokoch liečbu šokom dostal za úlohu naordinovať československému hospodárstvu federálny minister financií V. Klaus, ktorý papagájovo zničenie ekonomiky Latinskej Ameriky okolo roku 1975. Malá a veľká privatizácia spolu s podvodom tzv. kupónovej privatizácie bola krádež storočia vo výškecca 2 000 miliárd Kčs (Dolejší 2014, s. 22; Nevařil 2012). Cieľavedome nepodarená privatizácia bola predpolím pred nástupom nadnárodných korporácií. Kupónová privatizácia - tento podvod storočia - bola roztieštením vlastníctva a v protiklade so stále koncentrovanejším vlastníctvom (nadnárodné firmy) v priemyselne vyspelých štátach (Švihlíková 2015, s. 80). Boli činy na úrovni antinárodných hospodárov a ekonomických šarlatánov. Bolo to najväčšie prerozdelenie bohatstva od „úprku“ z Bielej Hore v Česku a na Slovensku nemá obdobu. A dnešná ČR i SR nebudujú historické a národnostné povedomie svojich občanov, nechcú spoznávať pravdu o svojich dejinách.

Slovenské politické subjekty ako VPN, HZDS, tzv. KDH, SNS a iné po vzniku druhej SR zostali otrocky pri fašistickej bolševickej interpretácii historických faktov, čím dokázali nielen svoju nedovzdelenosť ako produkt školského indoktrinačného systému pod taktovkou totalitárnej KSČ a ich totalitárnych médií, ale aj svoju rurálnu úroveň neschopnosti objektivizácie interpretácie. Zostali pri niektorých kultoch, z ktorých najsilnejší bol kult bystrického protistátnego puču, tzv. SNP, napríklad objavené masové hroby obetí partizánov a iné ich zločiny s následkom obrovského prepadu úrovne života a okupácie Wehrmachtom s najväčšími ekonomickými stratami počas obdobia 1939 – 1944, mnohými ľudskými obeťami vrátane odsunu viac ako 10 000 židov do Nemecka a podobne zostali naďalej tabu (Bieliak 1993; Bobák 2000).

Zaujímavý, vystrižný a podnetný článok "Máme vôleb politickú elitu?" uverejnili fundovaný ekonóm s medzinárodným prehľadom prof. J. Husár (ako hostujúci profesor pôsobil na univerzitách v Halifaxe, Coventry, Halle, pracoval v ekonomickej komisii v Ženeve) v časopise Kultúra (Husár 2014). Prof. J. Husár sa zameral na vzdelencov v oblasti ekonómie, ekonomiky a politiky, ktorým nastavil fundované kritické zrkadlo. Ako príklady slovenských elít uviedol niektoré osobnosti z minulosti, ktoré sa svojou národnou i nadnárodnou elitnou činnosťou zapísali

do dejín slovenského myslenia a konania. Akcentoval „vynachádzavosť, bádavosť, opravdivosť, mravnú i tvorivú nekompromisnosť“ M. R. Štefánika, uviedol jeho medzinárodné ocenenia vrátane Wildeho ceny Francúzskej akadémie vied, ktorú mu osobne odovzdal prezent akadémie, matematik svetového mena Henry Poincaré (spolutvorca teórie relativity spolu s rakúskym fyzikom P. Hasenörlom, Einsteinova práca s údajnou ignoranciou ich podstatných príspevkov bola publikovaná neskôr – plagiátorstvo Einstein? - J.D.). Vyzdvihol aj osobnosť Ľ. Štúra - „Velikán a slovenská elita, nielen politická“ (bol nielen národným mysliteľom, ale aj nadnárodným i nadslovanským – J.D.). Akcentoval „nášho velikána P. Karvaša, ...bol politickou i ekonomickej elitou ...vytvoril zásadné ekonomicke dielo a už v r. 1947 predpovedal vznik EU a jej princíp fungovania“.

Profesor Husár sa stručne zameral aj na úroveň kandidátov na najvyššiu politickú funkciu - prezidenta, ktorí „nedokázali sprostredkovať fakty o reáliach SR a EU, ... neboli schopní výkladu a objasnenia problému... úbohý bol repertoár pojmov a termínov ... Tvorcovia koncepcie textov pre kandidátov neboli pôvodcami komplexnosti, funkčnosti a súdržnosti informácií, nebolo cítiť poznatky, názory, skúsenosti a vedomosti, neukázali morálne kvality ...kandidáti spomenuli nezamestnanosť, ale práve príčinno-logické a následné súvislosti veľmi vyhýbali.... zato sme sa stretli s barbarizmami“. Skonšatoval, že nemáme ani elitu poradcov, hlavne ekonomických poradcov, ktorí by vedeli, ako funguje ekonomika. Táto objektivizujúca a brilantná reflexia stručne akcentovala intelektuálnu a morálnu biedu kandidátov na prezidenta a tvorcov ich textov – poradcov.

Na základe výrokov kľúčových osôb rozhodujúcich o slovenských štátnych financiách dokumentoval, že tito ľudia v skutočnosti netušia, ako má systém fungovať, nevedia, čo s európskymi peniazmi urobiť a zjavne nemajú ani najmenší šajn o tom, akom by sme ich jedného dňa splatiť. Títo ekonomicí diletanti nepoužívajú ani tie najzákladnejšie analytické nástroje národochospodára ako tabuľka vstupov a výstupov či systém národných účtov (Husár in Lehotský 2020). Navyše tvrdí, že panujúca liberálna ekonomika nemá teóriu.

Rázusovsky nepodkupné zrkadlo tejto vrstve inteligencie nastavil profesor Husár. Existuje priepravný rozdiel medzi genialitou štúrovskej generácie a intelektuálnou i mravnou biedou súčasných politických špičiek. A platí to v celom spektre politických

činností. Napríklad o úrovni poslancov NR SR sa výstižne vyjadril exminister zahraničných vecí „väčšina poslancov si myslí, že modrá farba očí je dostatočným dôvodom na ich zvolenie“. Alebo medializované kupovanie poslancov v NR SR. Konanie na úrovni lumpeninteligenzie.

Už Ústava SR je zdrojom spoločensko-politickeho chaosu, keďže nestanovuje žiadne kritériá na kandidátov do zastupiteľských orgánov, ergo limitne aj analfabet môže byť premiérom, predsedom parlamentu i presidentom.

Etický kódex politika ako aj volebný odpočet moci ako aj zákon o hmotnej zodpovednosti politika je terra incognita, absentujú spätné kontrolné mechanizmy zo strany tvorca štátu – občana a právny systém zaviedol občanov dvoch kategórií, čo je adekvátnie anglickej legislatíve zo 14. storočia. Ignorancia prísneho trojdelenia nezávislých zložiek moci, postulovaná už Montesqieuom, nezaujíma ani právnikov v politických funkciách, člen výkonnej moci (župan, primátor, starosta) sú volení do zákonodarnej moci. Právniči vstupujúci do politiky púšťajú oblasť práva (dekan právnickej mešťianky v Košiciach). Chýba demokratický politickej systém, pretrváva deviantne nastavený (inicovaný a realizovaný politickej zoskupením HZDS, SNS, ZRS) jednoobvodový volebný systém, zabezpečujúci najvyššiu zvoliteľnosť centrálnych politických špičiek v Bratislave. Zákon o referende je výsmechom tzv. demokracie a tzv. zastupiteľská demokracia je demagógia, je chameleónsky pojem, v súčasnom ponímaní je vládou zastupiteľských pseudoelít a zastupuje tých, ktorí sú ochotní dobre platiť.

Miesto seriózne a fundované vedených diskusií, po-

lemík panuje prihlúpla propaganda s nezmyselne vyhadzovanými a nekontrolovanými financiami na billboardy, ktoré pripomínajú bravčové i hovädzie hlavy na konzervách za socializmu. Jeden z hlavných princípov v demokracii je, že

každý orgán má byť kontrolovaný a kontrolovaný. Najvyšší kontrolný úrad SR nemá kompetenciu kontrolovať hospodárenie politických strán a tým si všetky politické reprezentácie vytvorili priestor pre nehatenú korupciu.

Systém zosúkromňovania (privatizácie), nariadený zo zahraničia, pri ktorom SR vypredala pod cenu dokonca aj svoje zlaté sliepky, svedčí o cielavedomých škodcoch Slovenskej republike a v demokratickom politickej a právnom systéme by takito škodcovia skončili vo väzení.

Politické špičky vo vláde i v parlamente nie sú schopné zabezpečiť fundované diskusie, polemiky o alternatívach smerovania spoločnosti ani v štátnej televízii a rozhlase, deviantne nazvaných ako verejnoprávne médiá. Vytvoril sa spoločenský systém založený na lži, korupcii, mafiánstve, ľahostajnosti, cynizme, zisku bez akýchkoľvek škrupúľ, v prostredí amorálnosti a bezprávia. A dementne deviantná politická korektnosť, ktorej sa podriaďujú, je nepriateľom

slobodnej spoločnosti. Súčasný politický systém, výtvor predovšetkým príslušníkov humanitnej inteligencie, možno charakterizovať ako systém zastupiteľskej partokracie, riadenej a ovládanej kleptokraciou s asistujúcou sudokraciou a mediokraciou a zvonka riadenú otvorenou diktatúrou mocných nevolených v záujme totalitných režimov washingtonských a bruselských protektorov.

Verejný politický priestor je ovplyvňovaný treťím sektorm, ktorého skupiny sú zgrupované väčšinou pristáhovalcami z jednej ideovej skupiny a k nim pridružených domorodcov s mikroskopickým inteligenčným kvocientom a s absenciou humánnej i odbornej etiky. Pôsobia ako škodné endoparazity. V ich činnosti úplne absentuje národotvorectvo, vlastenectvo, odhalovanie antihumánej činnosti koristníckych vojnových zbojstiev západných vlád, najmä americkej soldatesky, ktorá pod heslom „vojny proti teroru“ začal štvrtú svetovú vojnu (podľa pracovníka nemeckej BND a poslanca Bundestagu). Sú financované cez ich ambasády systémom grantov na svoju protislovenskú činnosť. V demokratickej krajine by boli postavené mimo zákon. Obdobne ako sú v legislatíve SŠA zákonom FARA postavené mimo zákon organizácie finančne podporované zo zahraničia, obdobne v Ruskej federácii či v Izraeli.

Koalícia politických strán na čele so stranou Smer-sociálna demokracia navrhla a parlamente prijala zákon o zriadení špeciálnej prokuratúry a špeciálneho súdnictva, čo sú legislatívne akty a súdne inštitúcie vlastné totalitátnym štátom – fašistickému Taliansku, nacistickému Nemecku či bolševickému ZSSR. Do legislatívy zaviedla v roku 2008 vágny pojem extrémizmu, ktorý sa začal využívať v súdnej praxi nie právnický, ale politicky ako služba sile, ktorá chce byť štátom v štáte na likvidovanie oponentov ich mocenských chútok. A navyše prijala zákon o spresnení pojmu tzv. antisemitizmus na základ iniciatívy predsedu parlamentu a predsedu SNS JUDr. A. Danka po návštive Izraela. Tým sa SNS stala AAS – antislovenská antinárodná strana.

Pojem antisemitizmus je vyprázdený pojem na označenie antižidovstva, pretože židia nemajú ani semitský pôvod (ale chazarský – pozri Koestler 1976) ani semitský jazyk (Kriwaczek 2010) a používa ako kladivo na nežidov tzv gójov. Tým Smer a koalícia so SNS a Mostom –Híd zradili nielen svojich voličov, ale celý slovenský národ a dokázali svoju protinárodnú orientáciu. Pokrytiecky mlčali pri prenasledovaní opozície a Smer sa ozval iba v prípade obvinenia predsedu R. Fica špeciálnym prokurátorom.

A po voľbách v roku 2020 nastúpila protislovenská garnitura na čele s OĽANO, SME rodina, Za ľudí a SAS, ktorej mnohí vedúci činitelia sa podriaďujú záujmom SŠA, jeho strategickým cieľom rozbiť integračný

potenciál Ruska v postsovietskom priestore. Viacerí sa dopustili plagiátorstva v svojich magisterských prácach. Premiér Matovič je diletant, psychicky labilný, nepozná zákony, nepozná protokol a prijíma veľvyslancov v obtiahnutých rifliach a teniskách, oponentov označuje slovníkom štvrtnej cenovej skupiny, Slovensko v Bruseli nechal zastupovať premiérom ČR (Mayerová, 2020). Latka politickej kultúry je u nás po voľbách v roku 2020 nastavená tak nízko, že sa nedá ani podlieť.

A politológovia i sociológovia dodnes neboli schopní prezentovať analýzu negatív a pozitív politickej moci po roku 1989 a priam stachanovsky mlčia mlčia k uvedeným absurditám politickej subjektov. Prejavy politológov v mainstreamových médiách, de facto mainscreamových médiách (médiach hlavného bučiaceho prúdu) svedčia o tom, že sú to odborníci typu novodobých politologických mastičárov, nasledovníci starovekého prognostického ústavu - antických Pýthií v Delfách. Nepredstavili alternatívy k súčasnemu baskervílskemu kapitalizmu, papagájujú len vyjadrenia politických špičiek a zahmlievajú podstatu. Preto nie sú žiadoucí elitou, ani intelektuálmi. Naproti tomu v nezávislých alternatívnych proslovenských médiách sú prezentovaní odborníci na politiku – na úrovni intelektuálov, niekoľkí z nich sú na úrovni elity.

V oblasti ekonómie ako teórie ekonomiky má SR pári intelektuálov na úrovni elity, no v médiach ich nevidno, médiá nemajú o prezentáciu ich poznatkov záujem. Na miesto nich médiá dávajú priestor takým ekonómom, ktorých úroveň podľa ekonóma a prognostika prof. J. Staněka je na úrovni nositeľov podbradníkov a plienok.

A v oblasti ekonómiky nevidno nielen elity, ale ani intelektuálov a to vo všetkých sférach ekonomickej činnosti.

To je svedectvom permanentného zlyhávania slovenskej inteligencie v uvedených oblastiach. V týchto oblastiach Slovensko elity až na malé výnimky nemá, nemá dokonca ani vrstvu intelektuálov. Navyše, intelektuál z podstaty svojho poslania sa nemôže podriadiť stádovitej straníckej disciplíne.

4.3 A máme elity v justícii?

Spravodlivé právo je dôležité v spoločnosti a pozdvihuje ju do civilizovanej formy. Zákon je druh poriadku a dobré zákony predstavujú dobrý poriadok. Právo je však vôľa vládnucej vrstvy povyšená na zákon. Ergo, vôľová, „brušná“ disciplína. Nesplňuje ani jednu z piatich požiadaviek na vedu (Wagner 2007) nie je to vedecká disciplína, adekvátné označenie je právna náuka.

Po politickej zmene v roku 1989 Prahou (Federálne zhromaždenie) v zrýchlenom tempe nastavená degeneratívna legislatíva obdobne rýchlo ako v roku 1948 po komunistickom puči) umožňujúca kradnúť podľa zákona, bola svedectvom nízkej úrovne absolventov českých a slovenských právnych mešťianok (vyjadrenie JUDr. P. Chrišteľa, absolventa medzivojnej Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave o právnických

fakultách po komunistickom puči v 1948 a politickej i ekonomickej insity v riadení štátu).

Nuž aké je právo a legislatíva v SR? Vyberme aspoň niekoľko charakteristík. Ústava SR, prijatá ešte za existencie ČSFR bola po vzniku druhej SR viackrát novelizovaná, ale ani raz nebolo navrhnuté a realizované referendum o ústave, čo je v priamom rozpore s tzv. demokraciou. Ústava zaviedla existenciu osôb dvoch kategórií – s imunitou – a bez nej, jedná sa o návrat do 14. storočia (anglický parlament).

Zo širšieho hľadiska - ak o sudcoch rozhoduje politická moc, taký štát nie je právny. Veľká moc výkonnej moci spočíva s určovaním obsadenia všetkých súdov a tým má v rukách osud každého občana (Spengler 2017, s. 858). Ústava SR podriadila súdnú moc zákonodarnej a výkonnej moci. Slovenská republika či iný štát nie je a nebude nikdy právny štát, pokiaľ o sudcoch bude rozhodovať výkonná moc i zákonodarná moc a korumpovať ich.

V oblasti legislatívy právny štát je charakterizovaný 10 atribútmi (Bröstl 2000), v legislatíve SR je z 10 atribútov právneho štátu porušených 5, teda polovica a to tých najpodstatnejších (Dudáš 2011). Porušenie základného princípu právneho štátu je, že tie isté osoby sú členmi zákonodarnej moci (NR SR) tak aj výkonnej moci (župani, primátori, starostovia).

Po vzniku II. SR mohla byť legislatíva kvalitatívne zmenená dôsledne na tzv. demokratickú, antikorupčnú a proslovenskú. Nedávno mediálne prezentovaný prípad Gorila, ktorý bol vyšetrený a postúpený na vládne miesta v roku 2006 a bol údajne v októbri

2006 zastavený (expremiérka Radičová, Slovenský ozhlás 1, 11.2.2012), je nielen špičkou ľadovca korupcie na najvyšších vládnych miestach, ale aj svedectvom, že slovenská inteligencia v oblasti práva ako absolventka slovenských právnych mešťanok je až na výnimky na úrovni degenerovaných právnikov Rímskej ríše (Grant 2006). Podľa exministerky spravodlivosti (prof. K. Tóthová.) tvorba zákonov prebieha v advokátskych kanceláriach.

V oblasti súdnictva podľa zahraničných expertov z r. 2005 je súdnictvo v SR na úrovni afrických krajín (Markíza 2005). Ústavný súd nemá lehotu na ukončenie prípadu – legislatívne zabezpečená lenivosť. Prieťahy v súdnych konaniach (ved' o to ide aj podľa absolventa košickej právnej mešťanky JUDr. P. Ružbašana). Vysoká korupcia v súdnictve, vysoké úplatky a ministerka spravodlivosti K. Tóthová. sudcom zvýšila platy nadpriemerne bez ohľadu na ich výkonnosť, údajne v snahe zabrániť korupcii. Analýzu problému

a následné vyhodnotenie bolo nad jej sily. Avšak vyššie platy viedli k vyšším úplatkom (nemenovaný interný zamestnanec súdu). Úplatok vo výške 80 000 eur aj viac podľa závažnosti trestného činu (nemenovaná sudkyňa na okresnom súde na východe SR) za neodsúdenie do väzby. Nastalo korupčné prepojenie polície, súdov a advokátov, realizované pomocou advokátov (nemenované sudkyne z dvoch súdov na východe SR). Zakrátko po prevrate sa drahé miliónové autá pri malých platoch súdcov objavovali najprv pred súdmi, čo je indikáciou korupcie. Existuje rodinkárstvo v súdnictve (exministerka spravodlivosti L. Žitňanská). Jusťičný moloch nepozná hranic.

Vládna moc za vlády HZDS (ministerka K. Tóthová) zabezpečila materiálne výhody všetkých právnických povoľaní. Ľudia s najnižšou zodpovednosťou (právniči) majú najvyššie platy a ľudia s najvyššou zodpovednosťou (krátkodobo lekári, dlhodobo učitelia) majú najnižšie platy. Pričom intelektuálna náročnosť právnych zamestnaní s výnimkou sofistikovaných prípadov je na úrovni riešenia lineárnej algebraickej rovnice, čo je predmet učiva v siedmej triede základnej školy.

Odborný právnický text má byť korektný, nepripúšťajúci viacero výkladov. Nepresnosť, interpretačná viacznačnosť formulácií legislatívnych zákonov odlišuje právo od vedy a vytvára priestor na vytvorenie vrstvy degenerovaných advokátov „fiškálov“, ktorí parazitujú na nedokonalosti právnych formulácií, na ich účelovej viacznačnosti. Absencia trestnoprávnej zodpovednosti právnických osôb je ďalším porušením princípu rovnosti pred zákonom. Právna inflácia je väčšia ako v období panovania štátostran.

latívna predvídavosť je neznámym pojmom, prevláda právnický folklór.

Titul JUDr. (z lat. iuris utriusque doctor) - v minulosti reprezentoval štúdium

obojakého práva - svetské (občianske) a právo cirkevné. Vzhľadom na to, že cirkevné právo sa vyučuje len jeden semester, tento titul stráca svoje opodstatnenie a zmysel. Je podvodný a nadbytočný. Právnik má dva i tri právne názory a je na to hrdý - nepredstaviteľné vo vedeckých disciplínoch, na jeden prírodný či technický zákon existuje len jeden správny názor – toč charakteristika vedy.

Nie všetky súdne rozhodnutia sú aj súdne. Aj právniči by mali mať súdnosť. Všetko zlo naokolo obhajujú všelijakí hovorcovia, právniči a advokáti. Súdne procesy sa zmenili na právne povedačky s absenciou logiky a s ignoranciou podstatných argumentov. Ťažkopádna súdna byrokracia bazíruje na nepodstatných formálnych drobnostach. Právniči sa pričinili o masovú výrobu zlodejov. Vrcholom sú nezákonné rozhodnutia nižších súdov (Rádio Expres, 12. 2. 2005). Ďalší problém je, že ministerstvá si najímajú právnikov na právne služby (za astronomické honoráre), hoci majú svojich právnikov. Nepochopiteľné, ved' charakter činnosti právnikov je úradnícky, za Rakúsko – Uhorska mali

mali výstížné zaradenie - vyšší úradník.

Na zásadnú iniciačnú štúdiu v oblasti práva „Je Slovenská republika právnym štátom?“ (Dudáš 2008), ktorej záverečnú časť napriek prísľubu šéfredaktora Slovenských národných novín (SNN) P. Mišáka neuverejnili - toť prejav jeho elementárnej šéfredaktorskej nedostatočnosti v ostrom protiklade s hygienou redakčnej práce vo vedeckých a odborných periodikách všade vo svete), na ktorú reagovali viacerí právnički výčitkou „Čo si to ten Dudáš dovoľuje ?!“ Na výzvu šéfredaktora, aby napísali svoje reakcie a nastala diskusia, ani jeden neodpovedal písomne, takže diskusia nenastala. Nepredstaviteľné vo vedeckých disciplinach.

Existujúce súdne kauzy v celej súdnej vertikále dokazujú, že lož sa stala princípom práva v celej súdnej vertikále od okresného súdu cez krajský súd až po najvyšší súd a generálnu prokuratúru (Dudáš 2011) a potvrdil to aj sudca Ústavného súdu SR (JUDr. P. Brňák). Notár s vyše 40 – ročnou praxou (JUDr. P. Varhalík) tvrdí, že právnimi ničomu nerozumejú a do všetkého tárajú. Viacerí právnički tvrdia, že právnik má aspoň dva právne názory, minister pravosúdia/spravodlivosti ČR Pelikán tvrdil v ČT 24, že každý právnik má aspoň tri právne názory. Expremiér ČR M. Zeman sa vyjadril „Neznám línejší a hľoupější bandu než jsou soudci“ (Zeman 2004). A v SR vzniklo príslovie „Hlúpy ako JUDr.“ (dôkazy sú uvedené v zmienenej knihe Dudáš 2011).

Antihumánný a antidemokratický stav v oblasti práva predstavujú aj nasledovné faktky:

- ⇒ právna inflácia, väčšia ako po komunistickom puči vo februári 1948 (JUDr. P. Varhalík)
- ⇒ právnická dystopia - výťahové zákony
- ⇒ formulácia gumových paragrafov
- ⇒ dvojaký meter ba až kilometer majú niektorí vyšetrovatelia, prokurátori a súdcovia
- ⇒ nepresnosť, interpretačná viacznačnosť formulácií legislatívnych zákonov odlišuje právnikov od vedcov, ktorí formulujú zákony vylúčením dvoj- či viacnásobnej interpretácie
- ⇒ liberalizácia práva, ktorá rozkladá spoločnosť
- ⇒ žiadnen text ústavy nepozná peniaze ako politickú veličinu. Všetky legislatívny sú čírou náukou (Spengler 2017)
- ⇒ zrušenie nezrušiteľných amnestií vládou, parlamentom a odobrené ústavným súdom – ojedinelý jav v euro-atlantickom priestore
- ⇒ plénum ústavného súdu za predsedníctva JUDr. I. Macejkovej prijalo uznesenie, že súdcovia sa nemajú vyjadrovať k spoločensko-politickej

témam (JUDr. P. B., sudca ÚS SR), čo je držhubný útok na slobodu slova súdcov, priatý ústavným súdom v evidentom rozpore s jeho poslaním - chrániť ústavné zákony.

Nastala degenerácia práva a to ako úmyselne deravou legislatívou tak aj právnickou praxou. Úmyselné preťahovanie súdnych procesov, nevymožiteľnosť práva, zákon o prokuratúre z obdobia totality z r. 1984, dovoľujúci absolutistický princíp generálnej prokuratúre zastaviť či nepovoliť trestné stíhanie – to je prejav karcinómu justície. Justícia je postihnutá svojou puristickou skostnatenosťou, dávno prežitými rituálmi a vedomím vlastného významu.

Existujúce právo má veľmi malú afinitu s morálkou, pravdou a často i spravodlivosťou. V súdnictve nemá kto kontrolovať kontrolóra – súdcu, čo je zásadný nedostatok právneho systému, v rozpore so zákonom zdravého rozumu. A stále chýbajúci efektívny etický kódex súdcu či iného právnika svedčí o rurálnej úrovni inteligencie v oblasti práva, vrátane poslancov NR SR, ktorí prijímajú právne normy.

Ignorovanie týchto z hľadiska funkčnej a nielen deklarované demokracie podstatných návrhov, ktoré by sfunkčnili a zdemokratizovali súdnictvo a odstránilo z neho legislatívnu a súdnu schizofréniu – subústavná legislatíva v rozpore s ústavou a navyše aj s medzinárodnou legislatívou, legislatívne prvky a súdne inštitúty analogické tým v totalitárnych štátoch fašizmu (Talianko) a nacizmu (Nemecko) a ktoré v mene boja proti vágnemu pojmu extrémizmu implementujú do legislatívy a súdnictva skutočný extrémizmus a právnický superextrémizmus, čo urobili koalície z iniciatívy a na čele so stranou Smer-Sociálna demokracia, čím zradili slovenský národ. Tým zaviedli novú totalitu. To predstavuje podporu vytvárania dementného sveta v oblasti práva a politiky, podporu právnickej tyranie a súdneho teroru, podporu myšlienkovej polície ako nepriateľky slobody slova, ako ju malo fašistické Talianko, hitlerovské nacistické Nemecko či Sovietsky zväz a jeho sateliety, kde justícia v značnej miere vytvárala dobu totality, mala podobné výsadné postavenie ako štátospráva, bola nekritizovateľná. Sú to evidentné príklady zásadnej a podstatnej neschopnosti a inkompeticie, ktoré vedú štát do záhuby a to s priamym pričinením inteligencie v oblasti práva. To navrhuje dedukciu:

- 1) o absencii nielen činnej kompetencie;
- 2) ale aj absencii formálnej kompetencie a
- 3) o politickom i právnom zlyhaní vo vedení štátu.

Kedže extrém je odchýlka od normálu, v tomto prípade od ústavy, ide o politický a právny superextrémizmus, právnickú i politickú zvrhlosť. Jedným z najpríznačnejších rysov zla je zakazovanie otázok a tabuizovanie alebo kriminalizácia úprimného hľadania odpovedí. Zakazovať ľuďom klášť otázky a hľadať odpovede znamená popierať to, čo nás robí ľuďmi.

Amorálna mentálna gymnastika a mentálna ekvilibristika právnikov, intelektuálna prostitúcia právnikov – navrhovateľov a schvaľovateľov protiústavných zákonov vytvára podhubie a nekompetentní poslanci v NR SR prijmú zákony proti zdravému rozumu – aj podľa paleolitických princípov. Prokuratúra spiacia k závažným trestným činom páchateľov na najvyššej úrovni je iba optickou výplhou súdnictva.

Piatu kolónu práva v rámci tretieho sektora tvoria organizácia VIA IURIS a výsmechom otvorenej justície je Združenie za otvorenú justíciu – uvedené podstatné právne nedostatky ich nezaujímajú a ich antivilizačne neoliberalisticky zameraná činnosť ich zaraďuje na najnižšiu úroveň lumpeninteligencie. Odmiennutie priať účinný zákon, ako je to v Spojených štátach, Ruskej federácii i apartheidnom Izraeli (Saleh 2002) o regulácii piatej kolóny - tretieho sektora de facto súkromníkov (financovaných zo zdrojov jednej upadajúcej supravelmoci) paralyzuje spoločnosť a je svedectvom neschopnosti a katastrofálneho zlyhania NR SR, vedenou koalíciou na čele s tzv. sociálnou demokraciou.

Z uvedeného plynie, že SR nie je právny štát, o SR ako o právnom štáte už len z pohľadu existujúcej legislatívy nemôže byť ani reči. „Navýše, je mälo rozborov, aké zákony absentovali“ (Kultúra č. 3/2007). Z týchto dôvodov legislatíva má malú afinitu so spravodlivosťou, odbornou morálkou i humánnou morálkou. V sfére práva pokrok nenastal, modernizácia sveta 20. storočia na rozdiel od vedy a techniky ho obišla (Ferko 2000). Absentuje systémovosť, ktorá je imarentnou vlastnosťou vedy. Ide o asynchronny vývoj práva oproti prírodným a technickým vedám.

Otzáky príčin antidemokratického stavu legislatívy a súdnictva sú viaceré. Jedna možná príčina je v absenci kvalitných právnikov (až na výnimky) - istým vysvetlením je, že sú absolventi právnych mešťanov po roku 1948 (výrok JUDr. L. Chriašteľa, predvojnoveho absolventa práva) resp. právnických základných škôl (JUDr. P. Železník) či električkových škôl (JUDr. K.M. predseda Okresného súdu v Košiciach) i po roku 1989 ako dôsledkom pôsobenia „komplexných“ profesorov práva a istá hodnota ich IQ im nedovoľuje rozpoznať existujúcu schizofréniu práva a iné právne perverzity. Alternatívne vysvetlenie prezentoval dekan Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach: „Právniči vstupujúci do politiky opúšťajú oblasť práva“. Takýto jav je nepredstaviteľný a nemožný u inteligencie činnej v oblasti prírodných a technických vied a činností

a tento prístup ich vyraďuje z najvyšších vrstiev inteligencie – intelektuál, inteligent, ktoré sú prospěšné spoločnosti a zaraďuje ich medzi najnižšie vrstvy inteligencie - polointelligent, pseudointelligent a lumpenintelligent, ktoré sú spoločnosti na obtiaž (pozri napr. Dudáš 2013). Citovaný dobrovoľný útek právnikov čo i len od formálnej kompetencie navrhuje, že ide o duševný proletariát, nádenníkov v oblasti práva, a nie právnikov.

Iná príčina je v absenci odbornej i humánnej morálky (až na výnimky). Je podivné, že právniči a organizácie právnikov priam stachanovsky mlčali a mlčia k tomuto rozkladu právneho štátu a tým umožnili vládnej moci – predchádzajúcim vládnym koalíciam na spôsob komunistickej postsocialistickej lúzy zaviesť tyraniu tzv. extrémizmu a v mene boja proti extrémizmu zaviesť politický a právnický superextrémizmus. Ide o premenozenú pampersinteligenciu (predposratú právnickú inteligenciu). Právniči tak ako za komunistickej totalitary boli jej súčasťou a ochranou - prokurátori museli byť členmi KSČ a presadzovať jej politiku a totalitárny komunistický zákon o prokuratúre z roku 1964 ostal v platnosti aj po majetkovom prevrate v roku 1989 (?) - tak aj teraz sú mnohí – najmä špeciálna prokuratúra a špeciálny súd a všetci, ktorí sa boja rozhodovať spravodlivo súc vystavení politickým tlakom - až na výnimky sú aktívne súčasťou politického a právneho superextrémizmu. Je to prejav tristne najnižšej úrovne právnickej inteligencie a inteligencie v oblasti politickej činnosti, absencia dvoch najvyšších vrstiev inteligencie – intelektuál a intelligent (Dudáš 2013). To sú javy, ktoré vedú k deevolúciu spoločnosti.

Inteligencia v oblasti justície je postihnutá rakovinou, obdobne ako v posledných troch storočiach Rímskej ríše, na páde ktorej sa justícia podieľala.

Autizmus slovenskej justície nedovoľuje realizovať tieto zmeny ani rekodifikáciu občianskeho a trestného práva. V sfére práva pokrok nenastal, modernizácia sveta 20. st., na

rozdiel od vedy a techniky, ho obišla. Požiadavkou sa stáva prestavenie celého právneho myslenia podľa analógie vyššej matematiky a fyziky (Spengler 2017, s. 514, 884). Náuka o práve je v stave, v akom bola náuka o elektrine pred Coulombovým kvantifikačným experimentom merania síl medzi dvomi bodovými nábojmi v roku 1795, ktorý túto náuku pozdvihol na úroveň vedy.

Inteligencia v oblasti justície je postihnutá rakovinou, obdobne ako v posledných troch storočiach Rímskej ríše (Grant 2013), na páde ktorej sa justícia podieľala. Justíciu zaviazali oči už v Rímskej ríši a má ich stále zaviazané. Prezentovaný stav práva v SR svedčí o tom, že v justícii absentujú nielen elity, absentujú navýše aj intelektuáli, nájde sa však istý no zrejme malý počet intelligentov.

Existujúci chaos v súdnictve vyžaduje systémové zmeny, systém efektívnej kontroly práce prokurátorov, súdov a súdov ako i väzbu mzdy a odmien na skutočne vykonanú prácu, lebo sú bez relevantných dôvodov nadmerne

vysoko odmeňovaní (za neproduktívnu činnosť) - nezávislým orgánom pozostávajúcim zo zástupcov relevantných intelektuálnych disciplín, nielen právnikov, napoko najvyšším zákonom je zdravý rozum. Potreba komplexnej analýzy legislatívy a na jej základe odstránenie legislatívnych dier a nápravy zákonov v súlade s princípmi právneho štátu. Tu zlyhávajú ministerstvá, vláda, parlament ako aj akademické inštitúcie vysokých škôl a SAV. Zabezpečenie nezávislosti súdnej moci od moci výkonnej a zákonodarnej v ústave – jej rekodifikácia a jej schválenie obyvateľstvom je atrubútom právneho štátu, ktorý sa chce zakrývať dekom demokracie.

Existujúce právo a politika tak robia z druhej Slovenskej republiky iracionálny štát. Kto vyčistí tento Augiašov chliev v práve a politike?

4.4. A máme elity v médiách?

Kto má zodpovedať a kontrolovať mediálny priestor SR? Aký má byť v médiách správny pomer medzi zabezpečovaním verejného záujmu a difúziou informácií ako súkromného statku? Sú štaty, kde sú elektronické médiá riadené štátom (napr. Rakúsko), v iných pôsobia súkromné elektronické médiá. Aj keď EU forsíruje tzv. pluralitu vlastníctva médií, štát má zodpovednosť aj za mediálne prostredie obdobne ako za nezávadnú vodu vo vodovodoch. Zdravá tzv. demokracia potrebuje ostražitých občanov a zdravo ostražiť občania potrebujú zásobu vedomostí, obzvlášť keď podľa výskumu len 20 % ľudí má nezávislé kritické myšenie, 80 % ľudí vo svete je pod hranicou súdnosti. Pravdivá historiografia je základ poznania.

Charta BBC formulovala tri princípy médií verejnej služby: informovať, vzdelávať a baviť. O manipulácii ani slovo. Kritické zrkadlo úrovni žurnalistov na Slovensku bolo nastavené v dielach (Dinka 2011, Dinka 2010).

Avšak ohľadne informovania a vzdelávania žurnalisti nie sú na adekvátnej úrovni, ako uviedol predseda Európskej fyzikálnej spoločnosti: „ Journalists normally do not have a scientific background, nor the time to keep up with the pace of modern science“. Evidentným dôkazom je otázka moderátora Slovenského rozhlasu „počasiakovi“: „Čo je to izoterna, ja poznám iba izolepu?“

Médiá už dávno neslúžia poslaniu, ktoré dostali do vienka a nemajú mandát ani morálny, ani odborný. Médiá nemajú odborníkov, žurnalisti sú v polohe akustických papagájov bez schopnosti vlastnej kritickej analýzy. Validitou informácií, ich overovaním a kritickým hodnotením zdrojov i informácií sa nikto z mainstreamu nemá šancu zaoberať. Nemá na to mediálnu gramotnosť ani kvalifikáciu. O múdrost v médiách nie je záujem. Deformné médiá vytvárajú kastráty - informácie zbavené podstaty, prezentujú často infantilné

i militantné názory nedovzdelaných figúrok zo žiagentúr tretieho sektora. Médiá sa pretekajú v jalovej neinformovanosti. Navyše nevedomosť je v žurnalistike módna. Vedomostne nedotknuté osôbky v žurnalistike prezentujú propagandu, hlúpost, nekvalifikovanosť, čo reprezentuje inteligenčnú disfunkciu. Profesionálna slepota a nedovzdelenosť publicistov robí z nich sú najhlúpejšiu socio-profesnú skupinu.

Chaos v publicistike je zakotvený už v ústave, ktorá zaviedla politickú asymetriu – v jej treťom oddieli Politické práva, čl. 26, odstavec 2 znie: „Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon“. Na jednej strane politici legitimizovaní voľbami a na druhej strane súkromní majitelia médií, ktorých nikto nevolil a teda nemajú mandát legitimacy, si vytvorili médiá, ktorými deštrukčne ovplyvňujú politiku a spoločnosť v prospech svojich cieľov. A ich zamestnanci žurnalisti sú de facto propagandisti. Médiá sa stali nevolenou politickou silou, tým bol vytvorený sebadeštrukčný politickej systém. Príčiny jeho vzniku stručne analyzujem v Lexikóne (Dudáš 2017)

Publicistické slovo je oddelené od normy pravdy. So vzdelávaním divákov sa nepočíta. Školstvo a veda nie sú v centre záujmu a pozornosti ani náhodou, patričné odelenia v denníkoch boli dávno zrušené. Na Slovensku je totálna mediálna cenzúra v médiách, existujú čierne listiny v médiách nielen v printových ale aj elektronických. Podľa predsedu Slovenského syndikátu novinárov sa žurnalizmus zdevaloval do slova zberba (SME, 8.11.2010).

Je schizofrénnne, že vrstva s najmenšou mierou vzdelanosti (len asi 48 % má žurnalistické vzdelanie) má najväčší vplyv na spoločnosť na rozdiel od najvzdelanejšej vrstvy vedcov a odborníkov. Karcinóm. Pravé elity nemajú v médiách šancu. Aj tzv. verejnoprávne médiá sa vyhýbajú verejnoprávnosti, práva verejnosti sú ignorované, napodobňujú devianto – dementné praktiky súkromných médií. Koncentrák na 28. poschodi STV, zriadený riaditeľom STV v roku 1998 (mojím konškolákom z fakulty M. Materákom), je svedectvom jej návratu do stredovekých totalitných praktík. RTVS sa zaradila do šíku mainscreamových tzv. mainstreamových médií.

Takže v týchto médiách určite nenájdeme elity. Ani intelektuálov, len najspodnejšie vrstvy pseudo a lumpeninteligentov.

Bulvárne a mainstreamové, de facto mainscreamové médiá (médiá hlavného bučiaceho prúdu) ako SME, Denník N, Pravda a iné sa stali slúžkami v predklone pred deviantnými silami transatlantických tajných lóží a finančno-oligarchických štruktúr globálfašizmu či korporatívneho fašizmu. Obdobne agentúry TA SR. Svojím mlčaním - nereakciou na útok proti slobode vedeckého výskumu

implicitne podporujú takýto útok, čo je anrtihumánne a anticivilizačné. Realizujú riadenú mediálnu manipuláciu, vládne v nich masmediálna prostitúcia. Ich úlohou je premeniť „politický ľud“ na stádo poslušných. Vládne v nich slováková submisívna lexika všetkých proveniencií. Pojmy ako národ, vlast, náš štát, slovenská vlast sú pre ne terra incognita. Pojmy národomectva a vlastenectva úplne vypadli u stádovitých žurnalistov najmä mainscreamu (tzv. mainstream), ktorí slovo nacionalizmus používajú s negatívnou konotáciou aj pre všetko vlastenecké. Vládne v nich slovákový submisívny žargón endoparazitov a cieleného rozkladu vedomia významu suverénnej štátnosti v hlavách našich občanov. Tieto cudzie médiá sú preplnená negatívnymi a fekálnymi tématmi. Pretekajú sa v prezentácii skutočne konšpiračných a špekulačných konštruktov. Tieto konštrukty už od staroveku vytvárali panovníci, no dnešné skryté vládunce sily používajú „elitárské“ myšlienkové fabriky – za drobné kúpené akademické klyky najmä v ŠA a ich nohsledov v Európe (Johnson 1999). A naopak, odhalovanie pravdy označujú ako konšpiračné teórie. Dokonale zákerná a antihumánnia insita prezentoval dekan Právnickej fakulty UPJŠ v Košiciach: „Právnici vstupujúci do politiky opúšťajú oblasť práva“. Takýto jav je nepredstaviteľný a nemožný u inteligencie činnej v oblasti prírodných a technických vied a činností.

Prejavy intelektuálneho prístupu sú prezentované v alternatívnych slovenských proslovenských médiách ako sú mesačník Zem&Vek, extraplus, Kultúra a iné tlačoviny, inernetové rádio Infóvojna, Slobodný vysielač, Kulturblok a objektivizujúce spravodajstvo prináša internertový denník Hlavné správy. Úroveň niektorých príspevkov v nich navrhuje, že máme niekoľko intelektuálov i niekoľko málo príslušníkov intelektuálnej elity.

5. Závery a východiská

Murínovo tvrdenie, že Slovensko prosperuje bez elity, by som upresnil, že prežíva bez elity. A to bez elity nielen v niektorých intelektuálnych oblastiach, ale aj v riadiacich funkciách najmä štátnych na vrcholnej úrovni a tak isto aj na municipálnej úrovni. Aj intelektuáli v týchto oblastiach absentujú, alebo ak aj sú, sú neviditeľní a bez vplyvu.

Zdá sa, že určité globalizačné leviatanské modernistické doktríny dospeli po 300 rokoch v euro-atlantickom priestore vrátane Slovenska do bodu omega. To nie je vývoj na úrovni homo sapiens, ktorý nám tu chýba, ale na úrovni homo stupidus. Kto vyčistí tento Augjášov chliev na Slovensku a kedy sa

objavia intelektuáli a národochospodári vo vládnych funkciách? Neexistuje všeobecný návod na zmeny, všeobecne platný princíp hľadania pozitívnych riešení reprezentuje výrok „Edelstoff Geist ist unsere einzige Resource“.

Tak ako zrkadlo nám pomáha riešiť problémy s hygienou a vzhľadom našej telesnej schránky, podobnú funkciu v duševnej oblasti predstavuje diskusia, kritické články a polemika. V tomto zmysle má kritika a polemika nezastupiteľné miesto. Vedľa kritiky niesie pohyb a zmeny, vzostupu k vyššej kvalite. Bez permanentnej kritiky zas všetko stojí, nehýbe sa, opakuje sa, hnije a rozkladá sa. Obez reflexie sa v prevažujúcom počte prípadov stále považujú skôr za osobné útoky, než za vecné odzrkadlenie negatív a pozitív jednotlivcov a kolektívov. Odlišný odborný alebo iný názor u nás často prerastá v osobnú nevraživosť až nepriateľstvo. Prevažuje pudovo – inštinktívny prístup. Tak je to v celej spoločnosti, tak je to aj na vysokých školách. Pritom treba zdôrazniť, že ekvivalentné kategórie pre diskusiu a hľadanie pravdy, cesty a nápravy sú len argument proti argumentu a faktu proti faktu.

Spoločnosť na Slovensku – a to ani komunita na VŠ ani inteligencia vôbec – ešte nedospela do stavu akceptovania kritiky a polemiky ako pracovných nástrojov. V zmysle reflektovaných absurdít inteligencie sa terajšie Slovensko javí ako iracionálna republika. Adekvátnym hlavným mestom takého spoločenstva by mal byť salaš, ako sa v 30-tých rokoch vyjadril sovietsky spisovateľ zo židovského košiara I. Erenburg. A slovenská inteligencia je v skutočnej kríze, „svetlo na konci tunela nie je vidieť“. A elít máme ako šaftránu. Chýba najvyššia vrstva inteligencie – intelektuáli.

Ak by princípy vládunce v žurnalistike, práve či politike platili v oblasti prírodných a technických vied, tak by nastal ústup civilizácie naspäť do jaskýň.

Spoločnosť na Slovensku – a to ani komunita na VŠ ani inteligencia vôbec – ešte nedospela do stavu akceptovania kritiky a polemiky ako pracovných nástrojov.

Pravé intelektuálne elity na Slovensku, ktoré je napoly rurálnou spoločnosťou, nemajú žiadnu šancu. K najtragickejším znakom našej súčasnej slovenskej skutočnosti 21. storočia patrí to, že slovenská vedecká a vzdelanecká komunita spor nevedie, lebo sa oddáva (až na výnimky) pohodlnému ničnerobeniu. Preto najmä vajatá.

Nápravu nielen v spoločnosti, ale aj v jej vedúcej zložke inteligencii predstavuje kvalifikovaná inštitucionalizovaná verejnosť zrozumiteľná diskusia za účasti univerzít, vedeckých pracovísk, politických strán, paralelných občianskych nezávislých združení a nezávislých odborníkov bez tendenčného výberu diskutujúcich s mierou záväznosti pre politické strany, ktoré by pomohli formulovať koncepcie a stratégie vývoja spoločnosti s akcentáciou zodpovednosti ako spoločenskej hodnoty na všetkých úrovniach. A štátne tzv. verejnoprávne médiá musia zo zákona poskytnúť dostatočný mediálny priestor aj pre tabuizované témy, obzvlášť keď im platíme pravidelné poplatky. Diskusia je prvým

krokom k tzv. demokracii, z nej môže vzniknúť nové politické vedomie, intelektuáli a elity a aj tlak na vládu a politické strany.

Prečo k tzv. demokracii? Orwell tvrdil, že demokracia nebola definovaná (Orwell in Johnson 1999). Keďže vždy vládla väčšina menšine, vláda väčšiny – tzv. demokracie - nie je možná. A čo nie je možné, nemôže byť ani definované.

Politický systém tzv. demokracie, ktorý bol na-stolený po slobodomurárskom pučí v Paríži v roku 1789 (tzv. Veľká francúzska revolúcia) a v ktorom bola zničená stará šľachta a vytvorená nová dočasná šľachta, ktorá sa dá ovládať médiami, peniazmi a kurvami, nie je z princípu schopný zabezpečiť politiku ako správu verejných vecí za účelom hľadanie konsenzu v záujme všeobecného prospechu vo vnútri štátu a jeho bezpečnosti z vonkajšieho prostredia. Preto treba premýšľať o novom politickom systéme, ktorý by reprezentoval tento politický ideál. Na výročnej členskej schôdzi Združenia slovenskej inteligencie Korene v novembri 2019 som vyzval inteligenciu na hľadanie riešenia dvoch problémov – 1) hľadanie nového politického modelu; 2) modifikáciu alebo odstránenie článku médiách z ústavy SR. Na prvý návrh nikto z prítomných vyše 100 vzdelancov nereagoval a na druhú otázku reagoval inak kritický politológ pripomienkou, že demokracia to znesie. Je to tristná úroveň slovenskej proslovenskej inteligencie. A celá humanitná inteligencia nielen na Slovensku, ale aj v celo euro-atlantickom priestore až na výnimky stachanovsky mlčí o tomto probléme, hoci už v roku 1927 nemecký vzdelanec konštatoval: „Veľké otázky sú vo všetkých dobách rovnaké a už by konečne mali byť zodpovedané“ (Spengler 2017, s. 62).

Prielom do oblasti politických modelov urobil svojím fundamentálnym prístupom už v roku 1991 slovenský vzdelanec (Michálek 1991). Totižto volebný systém je pre politický systém určujúci, no jeho obmedzenosť je daná tým, čo sa dnes deje v tej tzv. demokracii, keď straníci urobia najprv veľké sito a vyberú si podľa toho, čo im vyhovuje, pričom ani tá strana väčšinou nerohoduje o tom, čo je najlepšie, pretože v zákulisí tých strán sú tí, ktorí tie strany financujú, ktorí ich sponzorujú a ktorí ich riadia. To znamená, že navonok to vyzerá ako demokratická voľba, ale v skutočnosti vy si volíte nie zástupcu svojho, ale zástupcu toho, ktorý je v tom pozadí - a z toho pozadia riadi straníckych aj nestraníckych zástupcov v parlamente a potom aj vo vláde – a tak sa vlastne realizuje PSEUDO či antidemokratický princíp vlády drívnej menšiny, o ktorej vy nič neviete, ktorá je anonymná napriek tomu, že ste si myslíte, že ste si niečo demokraticky zvolili. To sa deje na základe formálnej kompetencie (FK), ktorá je založená na tom, že o tom, či je niekoľko kompetentný, sa rozhoduje len na základe

formálnej kompetencie (FK), ktorá je založená na tom, že o tom, či je niekoľko kompetentný, sa rozhoduje len na základe vzdelania. FK je v podstate získavanie práva rozhodovať o veciach bez zodpovednosti na základe rozhodnutie tých, ktorí o väčšine problémov, o ktorých sa bude rozhodovať, nemajú šajnu a fakticky by ani nemali právo v ČK rozhodovať. Pričom FK môže rozhodovať nekompetentne a škodivo.

Naproti tomu činná kompetencia (ČK) charakterizuje ľudí kvalifikovaných činom, sú to odborníci čo sa týka vzdelania, ale aj prakticky dokážu aplikovať, realizovať tie projekty, ktoré súvisia s ich odbornosťou. V činnej kompetencii (ČK) naproti tomu rozhodujú práve tí, ktorí vedia nielen identifikovať problém, ale ho aj riešiť, predložili riešenia a verejne obhájia svoje riešenia a medzi sebou rozhodnú, ktorý z nich, ktoré riešenie a ktorý riešiteľ je najlepší alebo ako sa dajú skombinovať tie najlepšie riešenia, ktoré sú verejne oponové. A práve výber založený na činnej kompetencii je vlastne výsledkom pochopenia histórie a hľadania humánnych riešení problémov. Keď človek nepozná tie svoje dejiny, svoju história, tak v podstate nevie o čo sa oprieť, nevie odkiaľ kam, nepozná tie zákonitosti a podľa toho nemôže reagovať. Ide o to, aby to robili ľudia činne kompetentní, t. j. kvalifikovaní činom, odborníci čo sa týka vzdelania, ale aj prakticky dokážu aplikovať, realizovať tie projekty, ktoré súvisia s ich odbornosťou. Michálek prezentoval aj podstatný realizačný návrh - algoritmus sociálneho samovýberu na princípe kvalifikácie činom a z toho vyplávajúcej činnej kompetencie.

Literatúra

Knihy

- Ado A. V. a kol., Filozofický slovník, Praha, Svoboda 1976, s. 558.
- Ajsenštejn A. V. a kol., Filozofický slovník, Bratislava, Vydavateľstvo politickej literatúry 1965, s. 612.
- Aristoteles (1988). Politika, Bratislava, Kaligram 2006, s. 302, ISBN 80-7149-840-8.
- Bača, Jozef (2006). Kto si nezastrie, bude vidieť – Cesty životom. Samizdat 2006, s. 433.
- Bachmaier, Peter, (2005). Der Wertewandel in Ostmitteleuropa, in P. Bachmaier, B. Blehová, DER KULTURELLE UMBRUCH IN OSTMITTEUROPA, P. Lang Europäischer Verlag der Wissenschaften, Frankfurt am Main 2005, s. 15 – 32, ISBN 80-7220-135-2.
- Bachmaier, Peter, Blehová Beata , (2005). DER KULTURELLE UMBRUCH IN OSTMITTEUROPA, P. Lang Europäischer Verlag der Wissenschaften, Frankfurt am Main 2005, s. 344, ISBN 3-631-53011-0.
- Bakalář, Petr, (2003). Tabu v sociálních vědách, Praha, Votobia 2003, s. 344, ISBN 80-7220-135-2.
- Bakoš, Ján, (2004). Intelektuál a pamiatka, Bratislava, Kaligram 2004, s.269, ISBN 978-80-8149-610-6.
- Benda, Julien, (1929). Zrada vzdělanců, Praha, Melantrich a.s. 1929, s. 230.
- Bielik P. a kol., Zborník DIES ATER – NEŠŤASTNÝ DEŇ 29. august 1944, ERBO Bratislava 1993, s. 214 , ISBN 80-900463-6-3;
- Bláha, Arnošt, (1937). Sociologie inteligencie, Praha, Orbis 1937, s. 4 00.
- Bobák Ján a kol., Zborník SLOVENSKÁ REPUBLIKJA (1939 . - 1945, Vyd. Matice slovenskej, Martin 2000, s. 290, ISBN 80-7090-576-X).
- Brösti A, a kol.: Základy štátovedy, UPJŠ, Košice 2000.
- Browser, Eduard, (2003). Náboženství z opačného břehu, Bratislava, Eko-konzult 2003, s. 196, ISBN 80-89044-73-5.
- Černík, V., Farkašová E. ,Viceník J., Teória poznania, Bratislava, Nakladateľstvo Pravda 1986, s.376.
- Dinka, Pavol, (2011). Slovenské masmédiá - metódy manipulácie, Bratislava, Politologický odbor Matice slovenskej 2011s. 296, ISBN 978-80-9061-328-0.,
- Dinka, Pavol, (2010). Žurnalisti – lovci vo svorke, Bratislava, Politologický odbor Matice slovenskej 2010, s. 342, ISBN 978-.
- Dolejší, Miroslav, (2014). Analýza 17. listopadu 1989, Brno, Guidemedxia 2014, s. 192, ISBN 978-80-88021-01- 8.
- Dudáš, Ján, (2005). Deformationen de slowakischen Hochshulwesens, in P. Bachmaier, B. Blehová, DER KULTURELLE UMBRUCH IN OSTMITTEUROPA, P. Lang Europäischer Verlag der Wissenschaften, Frankfurt am Main 2005, s. 201 – 211, ISBN 80-7220-135-2.
- Dudáš, Ján. (2011). Absurdity vysokých škôl a inteligencie na Slovensku – Z vývoja európskych vysokých škôl, vedy a inteligencie, Bratislava, Vydavateľstvo SSS 2011, s. 364, ISBN 978-80-8061-456-0.
- Dudáš, Ján, (2017). LEXIKÓN MENEJ ZNÁMYCH A MÄTÚCICH SEKULÁRNÝCH A NÁBOŽENSKÝCH POJMOV - NETRADICNÝ OBJEKTUVIZUJÚCI NÁHĽAD DO SVETOVÝCH DEJÍN A CELKOVÉHO DIANIA, Turany, Vlastný náklad 2017, s. 582, ISBN 978-80-972644-3-7.
- Dudáš, Ján (2019). Škola života – Pohľady za horizont, Bratislava, Eko-konzult 2019, s. 168, ISBN 978-80-8079-283-1.
- Ehrlich, Roselohre und Kol., Kleines Fremdwörterbuch, VEB Bibliographisches Institut, Leipzig 1973, s. 394.
- Ferko, Vladimír, (2000). Zákon smotany, Bratislava, Vydavateľstvo SSS 2000, s. 240, ISBN 80-8061-117-3.
- Grant, Michael, (2003).Pád Rímskej ríše. Bratislava, Slovart 2006, s. 288, ISBN 80-8085-114-X.
- Hvorecký, Jozef (2015). Testament vedca, Bratislava, Premedia 2015, s 120,, ISBN 978-80-8159-216.
- Johnson, Paul, (1999). Nepráatelé společnosti, Řevnice, Rozmluvy 1999, s. 243, ISBN 80-85336-35-9.

- Kalvoda, Josef, (1986). Geneze Československa, Praha, Panevropa 1998, s. 607, ISBN 80-85846-09-8.
- Kautský, E. K. (2004). Kauza Štefánik, Legendy, fakty a otázniky okolo vzniku Česko-Slovenskej republiky, Martin, Matica slovenská 2004,s. 299, ISBN 80-7090-759-2.
- Klimek, Antonín (1996). Boj o Hrad 1., Hrad a pětka, Praha, Panevropa Praha s.r.o. 1996, s.432, ISBN 80-85846-06-3.
- Klimek, Antonín, (1998). Boj o Hrad 2., Kdo po Masarykovi?, Praha, Panevropa Praha s.r.o. 1998, s 592, ISBN 80-86130-02-9.
- Koestler, Arthur, (1976). The Thirteenth Tribe, s. 96, ISBN 0-394-40284-7, stiahnuté z http://en.wikipedia.org/wiki/The_Thirteenth_Tribe.Nakl.
- Kováč, Ladislav (2015). Konec lidské evoluce – Život v závěrečném věku. Praha, Pavel Mervart 2017, s. 222,
- Kriwaczek, Paul, (2005). Jidiš civilizace, Bratislava, Slovart2010, s. 348, ISBN 978-80-7391-261-1.
- Krystlík, Tomáš, (2008). Zamlčené dějiny, Praha, Beta Books 2008, s.186, ISBN 978-80-87197-06-6.
- Lajčiak, Ján, (1921). Slovensko a kultúra, Bratislava, Q 1111994, s. 176, ISBN 978-80-89092-35-2.
- Liessmann, Konrad, Paul, (2010).Teorie nevzdělanosti.Omyly společnosti vědění, Theorie der Unbildung), Praha, ACADEMIA 2010, s. 128, ISBN 978-80-200-1677-5.
- Linhart, Jiří a kol. (2004). Slovník cizích slov pro nové století. Litvínov, Dialog 2004, s. 416.
- Michálek, Juraj, (1991). DVA ROKY PO TOM ...O strave občianskej spoločnosti v Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky 1989 - 1991, Samizdat Bratislava 1991, s. 24.
- Nevařil, František (2012). VELKÁ LOUPEŽ, aneb Bouraní státu, Příspěvek ke kritickému závěru XX. století v České republice z roku 2012. Praha, Samizdat 2012.
- Ottův náučný slovník obchodný , II. Sv., Praha, Nakladatelství J. Otto s.r.o 1921.
- Richta, Radovan a kol., Civilizace na rázcestí, Praha, Svoboda 1967, s. 417.
- Saleh, Nidal, (2001), Proč se vraždí v Izraeli?,Bratislava, Eko-konzult 2002, s. 160, ISBN 80-89044-36-0.
- Spengler, Oswald, (2017). Zánik Západu. Obrys morfologie světových dějin. Praha, Academia 2017, s. 1027, I SBN 978-80-200-2666-8.
- Šaling, Samo a kol., (2002). Slovník cudzích slov, Bratislava -Prešov,SAMO 2002, s. 688, ISBN 80-967524-7-2.
- Špirko, Jozef, Cirkevné dejiny II, Turčiansky Sv. Martin, 1943, s.422.
- Švihlíková, Ilona, (2015). Jak jsme se stali kolonií, Praha, Rybka Publishers 2015, s. 230., ISBN 978-80-87950-17-3.
- Tesař, Jan, (1995). Sme autentickí dedičia. Bratislava, Stála konferencia slovenskej inteligencie Slovakia.
- Vacovský, Jakub, (2015), Elitní spolky, Brno, Masarykova univerzita 2015, s. 48.
- Višňovký, Emil, a kol. (2014). Univerzita, spoločnosť , filozofia: realita versus hodnoty, Bratislava, Iris 2014, s.202,ISBN 978-80-89153-016-6.
- Weiss, Volkmar, (2002). DIE IQ-FALLE: INTELIGENZ, SOCIALSTRUKTUR UND POLITIK, STOCKER, GRAZ 2000., s. 312, ISBN 3-7020-0882-9.
- Zeman, Miloš, (2004). Jak jsem se mylil v politice. Praha, Ottovo nakladatelství s.r.o. 2004, s. 344, ISBN 80-736 0-260-1., .
- Žiak, Miloš, (2004). Jewropean, Bratislava, Kaligram 2004, s. 164, ISBN 80-7149-707-X.

Periodiká

Bakoš, Ján: Premeny intelektuála alebo Príbeh človeka pracujúceho umom, Quark č. 11/2003 a č. 12/2003.

Bátorová, Mária, Bilancia storočnice Dominika Tatarku, Slovenské pohľady č. 2/2014, s.100.

Periodiká

- Bakoš, Ján: Premeny intelektuála alebo Príbeh človeka pracujúceho umom, Quark č. 11/2003 a č. 12/2003.
- Bátorová, Mária, Bilancia storočnice Dominika Tatarku, Slovenské pohľady č. 2/2014, s.100.
- Bradshaw, A., Energy and energy research, Europhysics News 39 (2008), s. 4 – 7.
- Čertík, J., Ad Má Slovensko elity?, Slovenské pohľady č. 11/2011, s. 152.
- Demko, Miroslav, Zakríknutá elita?, HALO TU č. 4/2006.
- Dudáš, Ján, Absurdity vysokého školstva na Slovensku - pokles úrovne inteligencie, Slovenské pohľady č.6/2005.
- Dudáš, Ján, Je Slovenská republika právnym štátom?", Slovenské národné noviny č. 19/2008 a č. 20/2008.
- Dudáš, Ján, Krízový stav školstva, Kultúra č.8 / 2013.
- Feldek, Ľubomír, Krestan Bulat Okudžava, Tvorba č. 2/2014.
- Ortiz de Zárate, José M., Interview with Michael E. Fisher, europhysics news No. 1/2011, p. 14.
- Handžárik, Július, Absurdity na Slovensku, Slovenská vzájomnosť č. 1/2012.
- Hrubec, M., Príprava na spoločenskú zmenu, Literárny týždenník č. 11-12/2015.
- Husár, Jaroslav, Máme vôbec politickú elitu?, Kultúra č.8/2014.
- Husár, Jaroslav, in Lehotský Ivan, Nekompetentným európskym finacmajstrom ide len o záchranu korporácií, extraplus, september 2020.
- Krivošíková, B., Ad Má Slovensko elity?, Slovenské pohľady č.4, 2012.
- Mayerová, Lenka, Pán a pani Matovičovci, extraplus, október 2020, s. 3.99
- Murín, Gustáv, Má Slovensko elity?, Slovenské pohľady, č.9/2011.
- Poulsen Ove, europhysics news No 1/2011, p. 6.
- Wagner, Friedrich, Is truth still of value?, europhysics news, No. 5/2007.

Internetové zdroje

- Beaty, John, The Iron Curtain Over America, <http://newesign.christogenea.org/content/iron-curtain-over-america-john-beaty>
- Hejna, J., Svět v pasti židoslov aneb současnost bez budoucnosti, Vydali katolické stránky:www.spiknuti-proti-cirkevi-a-lidstvu.com, Praha 2012.
- <https://sk.wikipedia.org/wiki/Elita>)
- Snow, C. P., in http://en.wikipedia.org/wiki/The_Two_Cultures

;

O autorovi:

Doc. Ing. Ján Dudáš, DrSc., (nar. 15.1.1946 vo Veličnej, okres Dolný Kubín) po absolvovaní stredoškolského štúdia na SVŠ Dolný Kubín a SVŠ Spišská Nová Ves vyštudoval odbor Fyzika tuhých látok na vtedajšej Fakulte elektrotechniky SVŠT v Bratislave (1969). Po študijnom pobete na Ústavе fyzikálnej metalurgie ČSAV v Brne (1969-1972) pôsobí od roku 1972 na Fakulte elektrotechniky a informatiky Technickej univerzity v Košiciach. Vo vedeckej a pedagogickej práci sa orientoval na problematiku magnetizmu, nízkych teplôt a teoretickej elektrotechniky s výsledkom vyše 90 pôvodných vedeckých prác (z toho vyše 20 karentových štúdií) s viac ako 130 ohlasmi a citáciemi. V oblasti humanitných disciplín publikoval knižné štúdie „Literárno - kultúrny cestopis Oravy, 2002“, „Oravci vo vede a technike, 2008“, problematike školstva je venovaná polytematická kniha kritických reflexí „Absurdity vysokého školstva a inteligencie na Slovensku – Z vývoja európskych vysokých škôl, vedy a inteligencie, 2011“ a úrovni civilizácie v euro-atlantickom priestore je venovaný kritický „Lexikon menej známych a mätúcich sekulárnych a náboženských pojmov – Netradičný objektivizujúci náhľad do svetových dejín a celkového diania, 2017“.

Text prošel recenzním řízením vědecké rady České společnosti pro civilizační studia. Recenzovali profesor Zdeněk Kolíbal a docent Petr Žantovský.

Posláním České společnosti pro civilizační studia je zvýšit porozumění tomu, jak "fungují" civilizace, co se děje na jejich hranicích, jak vznikají fundamentalismy, jak může soužít více civilizací na stejném území (je-li to vůbec možné), jak to ovlivňuje vnitřní dynamiku vzestupů a pádů každé z nich a vše, co s tím souvisí. Zásadním způsobem nás inspirovalo dílo Střet civilizací Samuela Huntingtona.

Proto se na půdě Společnosti pro civilizační studia setkávají lidé, z nichž někteří jsou experti v disciplínách jako sociologie, antropologie, právo, logika, teorie vědy, a s nimi další lidé, kteří třeba nemají akademické tituly, ale relevantní zkušenost. Nebo lidé, kteří se o zmíněnou problematiku zajímají a chtějí přispět k jejímu širšímu pochopení.

Více informací je k dispozici na www.stret-civilizaci.cz

